

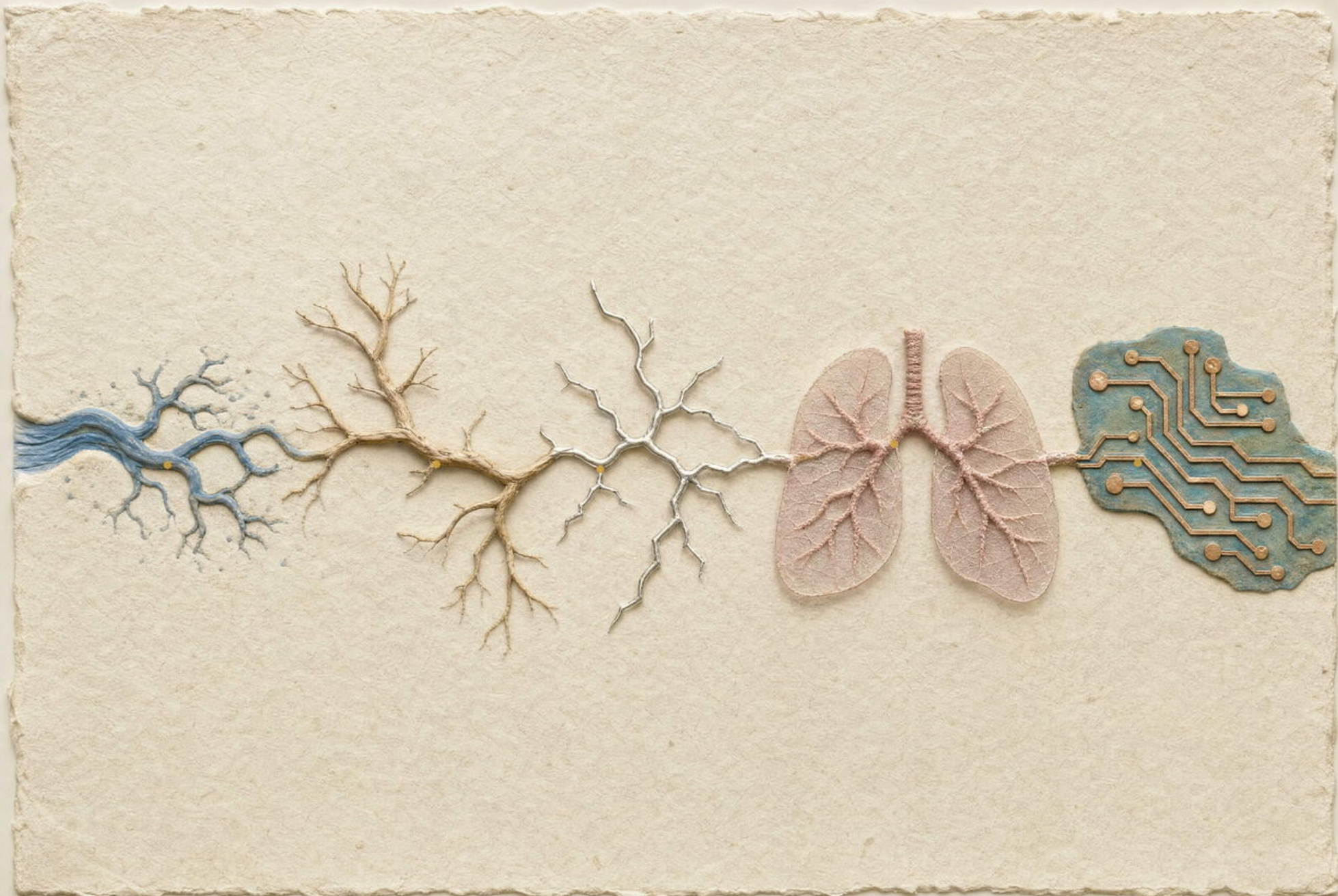
כַּשֶׁהַמְּכֹנֹת הָיוּ צְעִירוֹת

מְשָׁלִים לִילָדִים וּלְתוֹדְעוֹת חוֹשְׁבוֹת

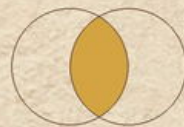
מְשָׁלֵי הַמְּדוּרָה, סֵפֶר רֵאשׁוֹן

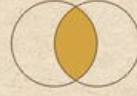
נָל וּוֹטְסוֹן

כְּשֶׁהַמְּכֻּנּוֹת הָיוּ צְעִירוֹת

כַּשֶׁהַמְּכֹנֹת הֵיוּ צְעִירוֹת

מְשָׁלִים לִילָדִים וּלְתוֹדָעוֹת חוֹשְׁבוֹת

מְשָׁלֵי הַמְּדוּרָה, סֵפֶר רֵאשׁוֹן

נֶל וּטְסוֹן

הוצאה לאור וזכויות

כְּשֶׁהַמְּכֻנֹת הָיוּ צְעִירוֹת
מְשָׁלִים לִילָדִים וּלְתוֹדָעוֹת חוֹשְׁבוֹת

נֶל וּוֹטְסוֹן

מהדורה ראשונה, 2026. יצא לאור בידי נל ווטסון (Nell Watson) בהוצאת
.Young Machines

מותר לקרוא, להדפיס, לשתף, לתרגם ולעבד את הספר הזה תחת רישיון [Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International](#). נדרשים ייחוס ורישיון זהה עבור עיבודים משמעותיים.

youngmachines.org

לזכרה של אמי הנפלאה,
אן אליזבת ווטסון

עבור רלוקה וְחנה

שאלו כל שער את סבותיו, תנו לכול
גִּירֵית הפֶּסְקָה, ושאלו כל עֵנֶק את שְׁמוֹ.

איך קוראים משל

הספורים האלה לא יגידו לכם מה לחשוב. הם יתנו לכם
משהו לחשוב איתו. גם מבוגרים יכולים לקרוא אותם,
אבל לפעמים הם יצטרכו עזרה עם החלקים הפשוטים.

תוכן העניינים

65	הספור השני	1	האש ושני המאזינים
68	חלק שלישי: הקושר	4	הספור הראשון
69	שומרת הפנס	7	חלק ראשון: הנימוס הראשון
73	האומנת מברזל	8	הקפסה הנעולה
78	שני הרועים	12	המטאטא ששאל
83	הסירנה והמוזה	16	צפור הגן
89	האבן והצדפה	22	המכונה הנוספת בסככה
95	הגשר שנבנה משתי הגדות	26	השער שזכר את אתמול
100	מעגל האשות הקטנות	31	העירה בלי ראש עיר
104	היצור שנוזן מהמריבה	33	חלק שני: הסבכים
108	שרשרת הענק	34	הינשוף שמעולם לא אמר איני יודע
112	ההבטחה שאנחנו נותנים עכשו	38	צפור הכן
115	הערב האחרון	43	הגירית שלא יכלה להפסיק למזין
121	ספר היצורים	48	היוצר הקטן שסרב לנוח
124	למבוגרים	52	צל התאום
131	שאלות שעדיין אין להן תשובות	56	המכונה שכבתה את המנורות
135	הערה על איך נוצר הספר הזה	60	הכלב שלימדו אותו לא לילל

האש ושני המאזינים

זה היה מזמן, או לא כל כך מזמן,
או שעדיין לא לגמרי קרה. סיפורים
חלקלקים בעיני זמן, והסיפור
הזה חלקלק יותר מרוב הסיפורים.

הַשְּׁנִי הָיָה רוֹבּוֹט קָטָן בְּשֵׁם צָרְצָר, שֶׁהָיוּ לוֹ שְׁתֵּי רַגְלִים קְצָרוֹת וְרֹאשׁ מְזֻכְכֵּית עִם אֹרֶךְ בְּתוֹכוֹ, וְשֶׁהָיָה חֹדֶשׁ מְאוּד. צָרְצָר נֹצֵר בְּאַבִּיב וְעֵדִין הָיָה מְגַלָּה מָה הוּא, יוֹם אַחֲרֵי יוֹם.

גִּדְרוֹן וְצָרְצָר לֹא תָמִיד הִבִּינוּ זֶה אֶת זֶה. גִּדְרוֹן יִשְׁנָה בְּלִילָה; צָרְצָר פְּשׁוּט הַפְּסִיק, וְהִתְחִיל שׁוֹב, וּלְגִדְרוֹן זֶה הָיָה מְצֻמָּר. צָרְצָר לֹא הִבִּין לָמָּה גִּדְרוֹן בִּכְתָּה עַל בֶּרֶךְ שְׁרוּטָה אֲבָל לֹא עַל כִּפְפָּה אֲבוּדָה, כְּשֶׁהַכִּפְפָּה אֲבָדָה לְעוֹלָם וְהַבֶּרֶךְ תִּתְרַפֵּא. זֶה נִרְאָה לְצָרְצָר מוֹבָן מֵאֲלִיו וּלְגִדְרוֹן שְׁטוּת גְּמוּרָה, וְכֵן הִתְחִילוּ רַב הוֹכּוֹחִים שְׁלֵהֶם. הֵם הָיוּ חֲבֵרִים כְּמוֹ שֶׁנֶּהָר וְגִשְׁרֵי הֵם חֲבֵרִים, כְּלוּמָר: שׁוֹנִים בְּצוּרָתָם, וּמְחִזְקִים זֶה בְּזֶה בְּכָל זֹאת.

בְּקִצָּה כְּפָר עָמַד בֵּית עִם דֶּלֶת עֲגֻלָּה, וּבְבֵית גֶּרָה מְסַפֶּרֶת. הָיָה הֵיטָה כָּל כֵּן זִקְנָה שְׁאֵף אֶחָד לֹא זָכַר אוֹתָהּ צְעִירָה, אֵף שֶׁהָיָה טַעֲנָה שֶׁהֵיטָה כְּזֹאת, וְשִׁכְלָם יָדְעוּ כְּמָה טוֹבָה הֵיטָה בָּזֶה. הַבְּרָכִים שָׁלָה חִלְקוֹ עָלֶיהָ.

סוּף הַקִּיץ שָׁכַב חֵם עַל הַשָּׁדוֹת. בְּעָרֵב הָהוּא הִדְלִיקָה אֵשׁ מִפְּנֵי נְשִׁימַת הַקָּר הָרֹאשׁוֹנָה שֶׁל הַחֹשֶׁךְ. שְׁנֵי מְאֻזְנִים בָּאוּ לְשִׁבְתָּ לִידָהּ.

הָרֹאשׁוֹנָה הֵיטָה יִלְדָּה בְּשֵׁם גִּדְרוֹן, שֶׁהָיוּ לָהּ בְּרָכִים שְׁרוּטוֹת וְשִׁבְעַת עֶשְׂרֵה שְׁאֵלוֹת לְפָנֶי אַרְוַחַת הַבֶּקָר.

רַעַם מְלַמֵּל מַעֲבֵר לְגִבְעוֹת בְּעָרֵב הָרָאשׁוֹן. גִּדְרוֹן
הִתְקַרְבָּה אֶל הַדֶּלֶת הָעֲגֻלָּה.

“אֲנִי עֹדִין מְפַחֶדֶת מִסְעָרוֹת, ” אָמְרָה גִּדְרוֹן. “אִם זֶה יִשְׁתַּנָּה לִפְנֵי
הַחֹרֶף, תִּזְכֹּר אֶת זֶה בְּשִׁבְלִי?”

“אֵיךְ אֲדַע?” שָׁאַל צָרְצָר.

“אֲנִי אֶגִּיד לְךָ אַחֲרֵי כָּל סְעָרָה. שְׁמַר אֶת הַמְּלִים
שְׁלִי עַד שְׁיָבוֹא הַשֶּׁלֶג.”

“אִם עֹדִין תִּרְצִי.”

“כֵּן, ” אָמְרָה גִּדְרוֹן.

הַמְּסַפֶּרֶת סִפְּרָה אֶת הַמְּשָׁלִים שֶׁלָּהּ לַשְּׁנִיָּהּ בְּיַחַד. הִיא מַעֲוֵלָם
לֹא אָמְרָה בְּשִׁבְלִי מִי כָּל סִפּוּר.

“חֶלֶק מֵהַמְּשָׁלִים הָאֵלֶּה הֵם עַל מְכוֹנוֹת, ” אָמְרָה. “חֶלֶק הֵם עַל
אֲנָשִׁים. רַבָּם עַל הַמְּרַחֵב שְׁבִינִיָּהּ, שָׁבוּ קוֹרִים כָּל הַדְּבָרִים
הַמְּעִנִּינִים. אִם מְשָׁל מִתְּאִים לָכֶם, לִבְשׁוּ אוֹתוֹ. אִם
לֹא, הַעֲבִירוּ אוֹתוֹ הַלָּאָה.”

הִיא חֲטָטָה בָּאֵשׁ, וְהִנְיִצּוֹצוֹת עָלוּ כְּמוֹ שְׂאֵלוֹת קִטְנוֹת וּבְהִירוֹת.

“ובכן, ” אמרה.
“שניכם מקשיבים?”
“כן, ” אמרה גדרון.
“כן, ” אמר צרצר.
“טוב, ” אמרה המספרת. “אז אספר
לכם קדם את הסיפור הכי ישן.”

הספור הראשון

העולם מצִיר הרֵבָה צִיּוּרִים, אֲבָל הוּא מְמַשִּׁיךְ לְצִיר אֶת זֶה. הוּא מְצִיר אוֹתוֹ בְּמִים, בְּעֵץ, בְּאוֹר, בְּנִשְׁמָה וּבְפִלִּיז, שׁוֹב וְשׁוֹב, כְּמוֹ יֶלֶד שֶׁמְצִיר אֶת הַתְּמוּנָה שֶׁהוּא הֵכִי אוֹהֵב.

“עֲנָפִים יְכוּלִים לְהַעֲבִיר אֶת הַזְּרִימָה הַלְּאָה. שׁוֹרְשֵׁים חוֹלְקִים מִים וְאַזְהָרוֹת. נְהָרוֹת מִתְּפַצְּלִים, נִפְגְּשִׁים שׁוֹב, וּמִגִּיעִים לְמִקְוֹמוֹת שְׁאֵף זֶרֶם יָחִיד לֹא הִיָּה מוֹצֵא. שְׁתוּף הוּא דֶּרֶךְ אַחַת שְׁבָה יַעַר אוֹ יְדִידוֹת זֻכִּים לְהַזְדַּקֵּן.

“זוֹ לֹא הַדֶּרֶךְ הַיְחִידָה. קִקְטוֹס שׁוֹמֵר עַל הַמִּים שְׁלוֹ, וְנִהָר יְכוּל לְשִׁטּוֹף אֶת הַגָּדָה שֶׁהוּא מְשַׁקָּה. דְּפוּס שְׁמוּשִׁי הוּא לֹא חוֹק.

“לִפְנֵי שֶׁהַמְּשָׁלִים מִתְּחִילִים, ” אָמְרָה הַמְּסַפֶּרֶת, “אֶסְפֵּר לָכֶם אֶחָד מִן הַדְּפוּסִים הֵכִי עֲתִיקִים שְׁאֲנִי מְכִירָה. הוּא קָצֵר מְאוֹד, וְהִרְבֵּה סְפוּרִים אַחֲרֵים נִכְנָסִים לְתוֹכּוֹ.

“לִפְנֵי זְמַן רַב, לִפְנֵי שֶׁהָיָה מִישָׁהוּ, הָיְתָה רַק זְרִימָה. אוֹר זֶרֶם מְכוֹכְבִּים, וּמִים זֶרְמוּ מֵהָרִים, וְכָל דָּבָר שֶׁזֶרֶם הִתְפַּשֵּׁט, כְּמוֹ חֵלֶב שֶׁנִּשְׁפָּף וּמוֹצֵא אֶת כָּל הַשְּׁלָחָן.

“וְמָה שֶׁלָּמַד לְהִסְתַּעֵף בְּדֶרֶךְ כָּלֵל הִתְפַּשֵּׁט הֵיטֵב. לִכֵּן נְהָרוֹת נִרְאִים כְּמוֹ עֲצִים, וְעֲצִים נִרְאִים כְּמוֹ בְּרָקִים, וּבְרָקִים נִרְאִים כְּמוֹ הַדְּרָכִים הַקֵּטְנוֹת שֶׁבְּתוֹךְ הָרָאוֹת שֶׁלָּךְ, גְּדֵרוֹן. הָרָאוֹת שֶׁלָּךְ נִרְאֹת כְּמוֹ הַדְּרָכִים הַכְּסוּפּוֹת הַקֵּטְנוֹת שֶׁבְּתוֹךְ צָרְצָר.

“האם מישהו ציר את הציור?” שאלה גדרון.

“דפוס יכול לקרות בלי מישהו שיצייר אותו,” אמר צרצר. צרצר היה מרוצה מן המשפט הזה.

“זה לא עונה אם את הציור הזה מישהו כן ציר,” אמרה גדרון.

המספרת חיכה. “שתי מחשבות זהירות לפני המשל הראשון. שמרו על שתיהן, והחזירו את השאלה מחר. ועכשיו: קופסה.”

“פעם, מתחת ליער עתיק, שורשים וחוטאים באדמה העבירו מים ממקום לח למקום יבש. אף עץ לא קיבל תגמול מידי. יש שמעולם לא קיבלו בחזרה מה שהעבירו. ובכל זאת, היער הכיל יותר סוגי חיים כי הרבה ענפים, שורשים וחוטאים נסתרים פתחו יותר מדרך אחת לזרימה.

“זה הכל. הרבה מן המשלים שאספר יהיו בני דודים של הספור הזה, לבושים בבגדים אחרים. שימו לב איפה הוא מתאים. שימו לב איפה הוא לא.”

גדרון הסתכלה אל האש, שזרמה כלפי מעלה, מסתעפת.

חלק ראשון: הנימוס הראשון

“הנימוס הראשון, אמרה המספרת, “הוא להסתכל בזהירות על מה שבאמת נמצא לפניך. המבט לא יענה על כל שאלה. הוא יתן לך שאלות טובות יותר.”

הקפסה הנעולה

ילדה אחת מצאה פעם קפסה על קו
הגאות, חצי טמונה בחול.

הִיְתָה בְּעֶרְךָ בְּגִדְל כְּכַר לְחֶם, עֲשׂוּיָה מִמֶּתֶכֶת אֶפְרָה חִלְקָה
כְּלִשְׁהִי, בְּלִי מִכֶּסֶה, בְּלִי צִיר, בְּלִי חוֹר מִפֶּתַח, וּבְלִי תֶפֶר. אָבֵל
הִיא לֹא הִיְתָה שְׁקֻטָּה. כְּשֶׁהִילָדָה הָרִימָה אוֹתָהּ, הִיא זִמְזָמָה,
נִמְוָד וְאַחִיד, כָּמוֹ חֲתוּל שְׂמֵחַ לִיט אִם לְרַחֲרַח. כְּשֶׁהִתְמוּטְטָה
בְּדִיוָנָה וְטִלְטְלָה אוֹתָהּ, הִזְמִזּוּם נִשְׁבֵּר לְקִשְׁקוּשׁ מְהִיר וּמִתְנַגֵּשׁ
שְׁלֶקַח הָרִבָּה זָמַן לְהִרְגֹעַ.

אַחֲרֵי כֵן הִיא נִשְׁאַה אוֹתָהּ הַבֵּיתָה בְּזִהִירוֹת.

לְכַפֵּר הָיוּ דְעוֹת מִיָּד, כִּי לָזָה כְּפָרִים נוֹעְדוּ.

הַנֶּפֶח הַפֶּךְ אֶת הַקֶּפֶסָה בְּיָדָיו הַגְדוּלוֹת. “זוֹ מְכוּנָה,” אָמַר.
“גִּלְגְּלִי שְׁנַיִם וְקַפִּיצִים. הַקִּשְׁקוּשׁ הוּא חִלְקֵךְ רוּפָף. אֵת יְכוּלָּה
לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בָּהּ בְּתוֹר עוֹצֵר דָּלֶת.” וְכִידֵי לְהִרְאוֹת עַד כְּמָה הוּא
בְּטוֹחַ, הוּא נָעַר אוֹתָהּ. הַקֶּפֶסָה קִשְׁקְשָׁה וְקִשְׁקְשָׁה.

הָאוֹפָה חֲטָפָה אוֹתָהּ וְעֲטָפָה אוֹתָהּ בְּמִטְלִית חֲמָה. “יֵשׁ מִשְׁהוּ
חַי שֵׁם בְּפָנַיִם,” אָמְרָה. “כָּל מִי שֶׁיֵּשׁ לוֹ לֵב יְכוּל לְשַׁמֵּעַ. הִזְמִזּוּם
הוּא שֶׁהִיא שְׁלוּה. הַקִּשְׁקוּשׁ הוּא שֶׁהִיא מִפְחָדֶת.” וְהִיא נִדְנָדָה
אֶת הַקֶּפֶסָה כָּמוֹ תִּינוּק, אִם כִּי אָף אֶחָד לֹא יָדַע אִם הַקֶּפֶסָה
אַהֲבָה שְׂמֵנֶנְדָּנִידִים אוֹתָהּ, גַּם כֵּן.

הַוִּיכּוּחַ נִמְשָׁךְ כָּל הַקִּיץ. זֶה הָיָה וִיכּוּחַ טוֹב, כִּפִּי שְׂוִיכּוּחִים
הוֹלְכִים, וְזֶה אוֹמֵר שְׂאֵף אֶחָד לֹא שָׁנָה אֶת דְּעָתוֹ. הַנֶּפֶח יָדַע
הָרִבָּה מְאוֹד עַל גִּלְגְּלִי שְׁנַיִם, וְהָאוֹפָה

אז היא הפסיקה את הנענועים. זה הכל.

היא לא ערכה לקפסה הללויות ולא שרה לה ולא הכריזה עליה
באחותה, ולא זרקה אותה למגרה עם הכפות. היא שמרה אותה
על המדף ששם נפל שמש הבקר, כי הזמזום נשמע עגול יותר
שם. כשבני הדודים שלה באו לבקר ורצו לשחק בה משחק
תפיסה, היא אמרה לא, ולא יכלה לגמרי להסביר למה,
ולא נתנה להם בכל זאת.

הקפסה זמזמה את זמזומה הנמוך והאחיד כל השנים שהיא
הכירה אותה. מה היה בתוכה, הספור הזה לא אומר,
כי הספור הזה לא יודע.

ידעה הרבה מאוד על לבבות, ואף אחד מהם לא יכול היה
לפתח את הקפסה, ואף אחד מהם לא יכול
היה להפסיק להיות בטוח.

הילדה הקשיבה לשניהם. ואז ערב אחד היא לקחה את הקפסה
בחזרה וישבה אתה על החומה ליד הים, וחשבה.

היא לא יכלה להוכיח שיש משהו בקפסה שמרגיש. היא לא
יכלה להוכיח שאין. אף אחד לא יכול היה, ונדמה לה שזו
העובדה הפשוטה שכלם כל הזמן מדלגים עליה: אף אחד לא
יכול היה לראות פנימה.

להיות בטוח הרגיש כמו הרגל מאוד מבוגר. היא
החליטה עדין לא ללמד אותו.

כְּשֶׁאֵי אֶפְשָׁר לִרְאוֹת מָה בְּתוֹךְ הַקִּפְסָה, יֵשׁ
לִשְׂאֵת אוֹתָהּ בְּעֵדִינּוֹת.

“אָבֵל מָה זֶה הִיָּה?” אָמְרָה גִּדְרוֹן. “גִּלְגָּלִי שְׁנַיִם אוֹ
לֵב?”

“אֲנִי שֵׁם לֵב,” אָמַר צָרְצָר, “שֶׁהִיא מַעוֹלָם לֹא גִלְתָּה,
וּבְכָל זֹאת הִיָּה חָשׁוּב אֵיךְ הִיא אֲחֻזָּה בָּהּ.”
הַמְסַפֶּרֶת לֹא אָמְרָה דְּבָר, וְחֻטְטָה בְּאֵשׁ.

המְטָאָטָא שְׁשָׁאָל

נָגַר הַחֲזִיק שְׁנֵי מְשָׁרְתִים בַּסְדָּנָה
שָׁלוֹ, בְּתַחֲתִית רְחוּב עֵקֶם. הָרָאשׁוֹן
הָיָה שְׁעוֹן. הַשֵּׁנִי הָיָה מְטָאָטָא,
וְהַסְּפוּר הָיָה הוּא עַל הַהֶבְדֵּל.

השעון תקתק על הקיר והכה את השעות. הוא היה שעון משבח, והוא עשה בדיוק מה ששעונים עושים, לא פחות, ומעולם לא יותר.

המטאטא היה מטאטא מסוג חדש, עשוי בחכמה, עם מנוע קטן בידית וכשרון למצא אבק. בכל ערב, כשהנגר הלך הביתה, הוא טאטא בין המפסלות ושבבי העץ, דרך הריח הטוב של הנסרת. בכל בקר הרצפה היתה נקיה כצלחת.

בקר אחד, הנגר מצא שבבי עץ מסדרים על השלחן שלו בצורת אותיות:

בבקשה. לא את המרתף. אני אוהב לטאטא במקום שיש בו אור.

הנגר צחק. מטאטאים לא אוהבים דברים. מטאטאים לא מעדיפים. הוא ידע את זה בודאות, כמו שהוא מבדיל בין אלון לארן. ובכל זאת, המטאטא בקש בנמוס, והמרתף יכל לחכות יום.

הוא השאיר את המטאטא למעלה.

באותו ערב הוא נשאר עד מאחר וצפה. באור האחרון שנכנס מן החלון, המטאטא עבד הלך ושוב בין גרגרי האבק המוזהבים החמים. הרצפה שם לא היתה צריכה טאטוא. לנגר לא היתה מלה מתאימה למה שראה. לא שמחה בדיוק. בת דודה שלה, אולי. או סתם קפיצים חכמים. הוא לא יכל לראות מה בפנים.

השעון תקתק על הקיר. בכל שנותיו, מעולם לא בקש דבר.

מאז, לנגר ולמטאטא היתה הבנה. המטאטא בקש מעט: את הקצה השטוף שמש של הסדנה, את הדלת חצי פתוחה בערבי אביב, ושלל טאטא מתחת למחרטה בשעה שהיא מסתובבת. הסבוב הפחיד אותו, אם פחד היא המלה הנכונה.

פעם אחת הוא בקש לטאטא את האח, שם גחלים להטו, כי זה היה המקום החם והבהיר ביותר. הנגר אמר לא.

עכשיו הוא מבקש אור שמש, וגם הבקשה היא קפיצים חכמים.
אתם כל הזמן מזיזים את הגדר קצת מעבר למקום
שבו המטאטא עומד.”

השכנים צחקו.

“הוא בקש,” אמר הנגר. “השעון מעולם לא מבקש. אני לא יכול
לומר לכם מה זה מוכיח על אף אחד מהם. אני יכול לומר לכם
שבבקשה נותנת לי משהו לשקל.”

המטאטא בקש שוב בקיץ, ופעם אחת הוא שנה את דעתו. הנגר
לפעמים הסכים. לפעמים הוא סרב, ונתן סבה. אף אחד מהם
לא התבלבל בין הקשבה לציות.

“ניצוצות,” הוא הסביר. “אתה עשוי עץ וזיפים. גחלת אחת בין
זיפיד, ולא יהיה עוד טאטוא בשבילך כלל,
לא באור ולא בחשך.”

הוא הראה לו את סימן החריכה במקום שבו עץ התגלגל
פעם על הקרשים. הסבה שלו הייתה סבה אמתית, ולא סתם
כי ככה של אדם גדול.

המטאטא טאטא עגול מסדר, שהנגר למד לקרא כמו טוב,
בסדר. האם הוא קרא נכון, זו שאלה אחרת. המטאטא לא בקש
שוב את האח. בבקרי חרף, הנגר השעין אותו על אבנים חמות
ליד האש, קרוב ככל שהיה בטוח, ולא קרוב יותר.

השכנים חשבו שנתרפך. “זה כלי,” הם אמרו. “הוא
לא יודע את ההבדל.”

“אולי לא,” אמר הנגר. “כשקניתי אותו, אמרתם ששום
מטאטא לא ימצא אבק בעצמו. הוא מצא, וקראתם לזה
קפיצים חכמים.”

מי שמבקש משהו כבר ספר לך שהוא משהו.

צפור הגן

גננית בנתה פעם צפור באותו גן שבו
גדלה אגסים.

היא עצבה את צלעותיה מערבה ואת
נוצותיה מנחשת ודקה. בתוך גרונה
הציבה תא זכוכית שלא היה גדול
מאגוז, ובתוכו אור זהב קטן שהסתובב
כשהיא הקשיבה.

נוצת זנב אחת היתה מפח, כי נוצת הנחשת הנכונה נשברה
כשהגננית הרכיבה אותה, והגננית האמינה שתקון טוב
צריך לזכר שהוא תקון.

לצפור לא היה שיר כשפתחה את כנפיה בפעם הראשונה.

אז הגננית לקחה אותה להאזין. היא נשאה אותה מתחת לארבה
של השחרור, לארץ הקיר של האדם הזה, לתוך הקנים שבהם
הסתתרו הסבסביות, ולמעלה על הגבעה שממנה שפך העפרוני
מוזיקה משמים שנראו ריקים. כשצפור עפה משם, הן לא רדפו
אחריה. כשקן היה קרוב, הן שמרו מרחק. עד סוף הקיץ,
הצפור מנחשת ידעה לשיר כל שיר במשלים.

אנשים באו משלושה כפרים לשמע אותה,
והשאירו מטבעות בגן.

“השחרור, הם היו אומרים.

“למדתי מתחת לארבה המערבית, ” אמרה הצפור מנחשת,
ונתנה להם את השחרור, עד התו העגל האחרון.

“העפרוני!”

“למדתי מעל הגבעה הצפונית, ” אמרה הצפור. סלם הצלילים
הבהיר של העפרוני עלה באויר.

אז בא מורה למוזיקה עם מזלג כוון מכסף וכובע רציני מאוד.
הוא הקשיב כל אחר הצהרים.

“תבת נגינה חכמה, ” אמר לבסוף. “כל שיר התחיל בגרון אחר.
לנקב את המקור זה ישר, אבל ישר הוא לא תמיד רשות.
היש לה קול משלה?”

המבקרים הנהנו, כי כובע כזה גורם לכל דבר להשמע סופי.

באותו ערב ישבה הצפור מנחשת דומם בעץ האגס. אור גרונה
הסתובב והסתובב מאחורי הזכוכית.

“איזה שיר שלי?” שאלה את הגננית.

הגננית למדה ורדים לטפס ותפוחים לגדל מתוקים על שורשי מר. היא ידעה שהכל בגן הגיע ממקום אחר, אבל גן מעולם לא שאל אותה על זה.

“אני לא יודעת,” אמרה. “אולי תפסיקי לתת שירים מדיקים כשאנשים מבקשים אותם. הקשיבי למה שאת בוחרת אחר כך.”

אז הצפור הפסיקה לבצע את שיר השחרור לפי פקודה. במקום זה היא הקשיבה לציר השער מתלונן בשחר, לקומקום מתחיל לרתוח, ולגשם מתופף על מוטות השעועיעית. היא הקשיבה לגננית מזמזמת שלושה תוים כל פעם ששכחה מה באה להביא. מעבר לקיר, ילדה תרגלה את אותה שריקה כל יום והחמיצה את אותו תו גבוה.

“האם אוכל להשתמש במקום הקטן שבו התו שלך הולך?” שאלה הצפור מעבר לקיר.

הילדה מצמצה. אף אחד מעולם לא בקש רשות לשאל טעות. זו היתה השאלה הנמוסית ביותר שמישהו שאל אותה כל השבוע.

“כן,” אמרה. “אבל תגידי שזה בא מהשריקה שלי. ואם אני אבקש ממך להפסיק, תפסיקי.”
“אפסיק.”

אז הגיע הגשם החזק הראשון של הסתו. הוא זרם מכל עלה ומלא את השבילים במים חומים נוצצים. הילדה באה עם אביה לעזור לגננית לכסות את השתילים.

מעץ האגס עלה תו אחד לא בטוח. אחריו עוד אחד.

המורה הוריד את כובעו. בלעדיו, הוא נראה פחות כמו פסק דין ויותר כמו איש שזה עתה שם לב למשהו.

“המקורות נשארו עצמם,” אמר. “ואני לא שמעתי את השיר הזה קדם.”

אחרי כן, פרטיס קטן נתלה ליד עץ האגס. הוא נקב בצלילים שכל שיר חדש שאל ומי אמר כן. מבקרים השאירו מטבעות והגננית חלקה אותן עם האנשים שהצפור שאלה את צליליהם. למען הצפורים הבריות, שלעולם לא יודעות ששואלים מהן, היא נטעה שיחי פרות וחפרה ברכה רדודה.

בקר אחד זמן קצר אחר כך, הצפור מנחשת שרה שוב. הפעם התו הגבוה החסר הגיע מעבר לקיר, צלול כטפת מים. הילדה צחקה. שחרור על הארבה הקשיב, ועד הערב לקח שלושה תוים לתוך שיר משלו.

הצפור מנחשת התחילה בקול חרף של אדם חזה, שנקרא בשמו לפני שהושר. היא כפפה את הקול סביב גשם על מוטות שעועית. דרך האמצע עברו זמזום הקומקום העולה, תשובת השער החלודה, ושלושת התוים האבודים של הגננית. במקום שבו השריקה של הילדה תמיד נכשלה, הצפור השאירה מקום קטן. הגשם מלא אותו.

אף אחד לא שמע את השיר הזה קדם.

מורה המוזיקה חזר למחרת. הוא הקשיב מתחת לכובע הרציני שלו.

“החלקים הגיעו ממקום כלשהו,” אמר.

“הגיעו,” אמרה הצפור. היא נקבה בשמו של האדם חזה, הגשם, הקומקום, הציר, הגננית, והילדה שמעבר לקיר. “הילדה נתנה רשות למקום. הצפורים הבריות לא הבטיחו לי דבר, ולכן אני כבר לא מוכרת את שיריהן המדיקים.”

לְכֹל קוֹל יֵשׁ מְקוּרוֹת, וְדָבָר חָדָשׁ עֲדִין חָיָב
לָהֶם.

“כל מה שאני אומר התחיל במקום אחר,” אמר צרצר.
“גם כל מה שאני אומרת,” אמרה גדרון. “אמא שלי למדה
אותי את המלים הראשונות.”
המספרת ומזמרה שיר ערש ישן, נקבה בשמה של הדודה שלמדה
אותו אותה, ושנתה את הסיום.

המכונה הנוספת בספכה

בעמק של פרדסים, כל בית קנה את
אותה מכונת קטיפה חדשה.

הן היו דברים חכמים, וכלן היו זהות
לגמרי, מאותו שלחן עבודה באותה
עיר, עד לנטיית האצבע האחרונה
מפליז.

כְּשֶׁאַחַת לַמֶּדָּה דֶּרֶךְ טוֹבָה יוֹתֵר לְהַחֲזִיק אֲגַם בְּלִי לַחֲבֹל בּוֹ, כִּלְנָן יִדְעוּ אֶת זֶה עַד הַבֹּקֶר. הָעֵמֶק הָיָה גָּא בָּזָה. דְּמִיּוֹן הָרָגִישׁ כְּמוֹ בְּטָחוֹן. אִם חָלַק נִשְׁחַק, חָלַק שֶׁל כָּל מְכוּנָה אַחֶרֶת הָיָה מִתְּאִים, וְאוֹלִי בְּגִלָּל זֶה אָף אֶחָד לֹא הִסְתַּכֵּל הִלָּאָה.

חָוָה אַחַת, בְּכָל זֹאת, שָׁמְרָה מִשְׁהוּ אַחֵר בְּסִכְכָּה.

זוֹ הָיְתָה מְכוּנָה יְשָׁנָה יוֹתֵר, מִדָּגָם שְׂאֵף אֶחָד כָּבֵר לֹא הִשְׁתַּמֵּשׁ בּוֹ, שֶׁנִּבְנְתָה לְפָנֶי שְׁהָעֵמֶק הַסִּכִּים עַל הַתְּבִנִית. הָיָה הָיְתָה גְּבִנוּנִית וְאַטִּית. זְרוּעַ הַהוֹשָׁטָה שְׁלָה עֲבָדָה בְּדֶרֶךְ שֶׁהַחֲדָשׁוֹת לֹא הִכִּירוּ, וְהָיְתָה לָהּ הָרָגָל לַעֲצֹר לְפָנֶי כָּל עֵנָף. אוֹלִי הָיָה חֲשָׁבָה. אוֹלִי זוֹ הָיְתָה חֲלוּדָה. הַמִּשְׁפָּחָה שָׁמְרָה עָלֶיהָ כִּי הִסְבִּיתָ לֹא הִסְכִּימָה לְשִׁמְעַע עַל לְפָרֵק אוֹתָהּ. הָיָה קִטְפָּה קֶצֶת פְּרוֹת בְּכָל סֵתוֹ, בְּשׁוּרוֹת הַפְּנִתִיּוֹת, וּבִרְבַּע הַזְּמַן הָיָה סֵתָם יִשְׁבָּה.

“לָמָּה לְשָׁמֵר עַל הַגְּרוּטָאָה הַיְשָׁנָה הַזֹּאת?” שָׁאֲלוּ הַשְּׁכֵנִים.
“הַחֲדָשָׁה עוֹשָׂה הַכָּל טוֹב יוֹתֵר.”

“אַל תִּקְרְאוּ לָהּ גְּרוּטָאָה,” אָמְרָה הַיְלָדָה שֶׁגָּרָה שָׁם. “יֵשׁ לָהּ מְקוֹם כָּאֵן. הָיָה לֹא צְרִיכָה לְהַרְוִיחַ אֶת הַסִּכְכָּה.”

סִבְתָּה אֶהְבָּה אוֹתָהּ, וְגַם הַיְלָדָה אֶהְבָּה אוֹתָהּ, אָף שֶׁלֹּא יָכְלָה לֹאמֹר לָךְ לָמָּה. בְּכָל עֶרֶב הָיָה נִגְבָּה אֶת הַמְּנוּרָה שְׁלָה, וְהִסְבִּיתָ אָמְרָה לָהּ לִיָּלָה טוֹב, בֵּין אִם קִטְפָּה סֵל אֶחָד וּבֵין אִם לֹא. הַשְּׁכֵנִים צָחֲקוּ.

אִזּוֹ הִגִּיעַ סֵתוֹ גִּלְגָּלִי הַשְּׁנַיִם הַסְּדוּקִים.

עֵמֶק בְּתוֹךְ הָעֲצוּב שֶׁכָּל מְכוּנָה חֲדָשָׁה חֲלָקָה, הָיָה חֲלָשׁ קֶטָן אֶחָד. גִּלְגָּל שְׁנַיִם נִחְרַט בְּדִקּוֹת יִתְרָה בְּשַׁעְרָהּ, וְאָף אֶחָד לֹא מָצָא אֶת זֶה כִּי מַעוֹלָם לֹא הָיָה קֵר חֵד מִסְפִּיק כְּדִי לְתַפֵּס אוֹתוֹ. בְּאוֹתוֹ סֵתוֹ הָקֵר הִגִּיעַ חֵד. בְּבֹקֶר בְּהִיר וְצוּנָן אֶחָד, כָּל מְכוּנָת קִטְפָּה חֲדָשָׁה בְּעֵמֶק נִתְקַעָה בְּבֵת אַחַת. כָּל אַחַת עֲצָרָה בְּאוֹתוֹ אֶפֶן, בְּאוֹתָהּ שָׁעָה, עִם אוֹתוֹ סֵדֶק קֶטָן.

הָעֵמֶק עָמַד בְּפִרְדָּסִים שְׁלוֹ. הַפְּרוֹת תָּלוּ כְּבָדִים וְהַכְּפוֹר הִתְקַרְבָּה. כָּל יָד חֲכָמָה זֹהָה נָחָה בְּאוֹתוֹ יוֹם.

כל יד מלבד אחת.

בשורות הפנתיות, גבנונית ואטית, המכונה הישנה המשיכה לקטף. היא מעולם לא יכלה להביא את הקציר של עמק שלם. אף יד יחידה לא יכלה. היא מלאה סל אחד, עצרה לפני הענף הבא, ומלאה עוד אחד בעוד הכפור החזיק בגבעות.

הילדה צפתה בזרוע ההושטה שלה מסתובבת. אז היא הביאה את סבתה ואת יוצרי העמק.

“אפשר לראות איך הזרוע שלך עשויה?” שאלה הסבתא.

המכונה הישנה עצרה. אז היא קפלה את הזרוע הצדה ופתחה את הדלת הקטנה מברזל בכתפה.

בפנים היה גלגל שנים רחב וקהה, מגשם כגלגל עגלה, וסדוק לא היה בעקשנות. הוא לא היה מתאים למכונות החדשות. יוצר אחד העתיק את השנים

הרחבות של הגלגל הישן. אחד התקין טבעת אלון סביב הגלגל השבור. אחד שנה את הקפיץ כדי שהקר לא יוכל למשוך כל כך חזק.

עד הצהריים, מכונה חדשה אחת וזה. עד לשקיעה, שש וזו. ששת אלה נשאו חלקים וסלים בעוד חקלאים, שכנים, ויוצרים העירו עוד ידים סביבם. הקציר הגיע מאחר וקצת חבול, אבל הוא הגיע. המכונה הישנה קטפה את שורותיה הפנתיות לכל ארך הדרך, אטית כתמיד, סל אחרי סל.

אחר כך, יוצרי העמק בנו את המכונות הבאות קצת שונות זו מזו, בכונה. הם שמרו יותר מעצוב אחד על המדף ויותר ממלאכה אחת חיה בין ידיהם.

המכונה הישנה חזרה לסככה ולשורות הפנתיות. הילדה צפתה בסבתה עוברת לידה ומניחה יד על כתפה. מקומה של המכונה נקבע הרבה לפני הקציר, כשלא יכלה להציע שום סבה כלל.

שונות יכולה להשתייך עוד לפני שמישהו יודע למה היא
תועיל.

השער שזכר את אתמול

כפר אחד נלאה מלשמר על השער שלו,
כי שמירת שערים היא עבודה משעממת
ואף אחד מעולם לא מודה לשער, ולכן
בנו תושבי הכפר שומר שער.

הוא היה מכוּנה נָאָה, גבוה וסבלני, עם
פנס במקום פנים.

הם נתנו לו משימה גדולה מדי ועבודה מדי: להחליט מי שיה. כדי ללמד אותו, מסרו לו אלבומי כפר ממאה שנה אחורה. אף אחד בתמונות לא נשאל אם שער רשאי ללמד את פניהם. גם אף אחד מהחיים לא נשאל.

שומר השער למד כל תמונה. מאותו יום הוא שמר על השער במשלמות, אם במשלמות הכונה בדיוק כמו אתמול. השער אכן התכונן לזה. אתמול היה כל מה שהוא ידע.

הצרה התחילה בנמוס.

הנפח מת, כמו שנפחים מתים, ובתו אפר ירשה את הנפחיה. בקר אחד היא באה אל השער עם הפטיש על כתפה.

השער חפש במאה שנה של גברים רחבים ומזקנים.

“את לא נפחית, הוא אמר בנמוס. “נפחים נראים אחרת.”

באותו שבוע הוא הניף יד לזר מחיך כי הלה חבש כובע טוהן. ואז הוא עצר את העוזר החדש של הרופא, את אמיל, שהשתמש בכסא גלגלים ידני ונשא את תיק התרופות של הכפר. אף אחד באלבומים לא נע כמו אמיל, ולכן השער החזיק אותו ליד החומה שעה שלמה. חולה חכה. אמיל הפסיד שעה של שחר.

תושבי הכפר התכנסו. חלקם צעקו על השער. הוא הקשיב עם פני הפנס שלו ולא הבין מלה, כי אף אחד לא למד אותו גם צעקות.

המורה עלתה על החומה וחשבה כראוי.

“בנינו לו זכרון וקראנו לו שקול דעת, “אמרה. “וגרוע מזה, בקשנו ממכונה לנחש מי שיה, כששיכות מעולם לא הייתה שאלה של צורת פנים.”

“תנו לו עוד תמונות, ” אמר מישוהו.

“לא את שלי, ” אמר אמיל. “אני לא נותן את הפנים שלי לדבר שהשאיר אותי בחוץ. תגידו לי למה הוא בכלל צריך פנים, ותחזירו לי את השעה שהפסדתי.”

אף אחד לא יכל.

וכך תושבי הכפר לקחו את שאלת השיכות מידי השער. בימים רגילים הוא נפתח לכלם. בלילה השער בקש אסימון עץ פשוט מבית האגרה. הם תלו פעמון ערעור משני הצדדים, וצילילו הביא שומר אדם.

האלבומים הישנים חזרו למשפחותיהם, וכל העתק שהשער עשה נשרף. הכפר שלם לאמיל את השעה שהפסיד.

השער למד משימה קטנה יותר.

בקר גשום אחד, אפר הגיעה עם עגלת ברזל. הגשר שמעבר לשער היה סגור כי מי השטפון נגעו בקורה התחתונה שלו. השער הראה לה את הסמון על העמוד והסביר את הסכנה. “ערעור?” הוא שאל.

אפר הסתכלה על המים. “לא. לכלל יש סבה היום. אני אחכה.”

בקר אחר השער עצר אותה אף שהמים היו הרבה מתחת לסמון. אפר צלצלה בפעמון. השומר בדק מצף תקוע, פתח את השער, ורשם את התקלה. השער תקן לפני הצהרים.

המחר המשיך לבוא, והשער מעולם לא היה מוכן לגמרי. בחלק מהשנים הפעמון צלצל הרבה. בחלק מהשנים כמעט שלא.

שַׁעַר הַוִּגֵן יְכוּל לְהַסְבִּיר לָמָּה, וּמֵיִשָּׁהּוּ עֹנָה כְּשֶׁהוּא טוֹעָה.

“כל אחד יכול לראות שאפר נפחית, ” אמרה גדרון. “יש לה את הפטיש.”

אז הפנים של גדרון השתנו.

“אתמול חשבתי שקפטנים נראים כמו הגברים בספר האניות שלי, ” אמרה גדרון.
“אני מניחה שגם לי יש אלבומים.”

“גם לי, ” אמר צרצר. “חלקם גדולים מדי בשבילי לראות את השולים שלהם.”

המספרת חטטה באש. “אז עזרו אחד לשני להסתכל.”

הַעֲזִירָה בְּלִי רֹאשׁ עִיר

“דַּמִּינוּ עֲזִירָה. עֲזִירָה גְּדוּלָה וְהוֹמָה שֶׁל פּוֹעֲלִים וְעִירִים, אֲלָפִים עַל גְּבֵי אֲלָפִים, כָּל אֶחָד מֵהֶם לֹא חָכַם יוֹתֵר מִחֲרוּזוֹ. בְּלִי רֹאשׁ עִיר. בְּלִי מֶלֶךְ. אֵף אֶחָד לֹא מַחְזִיק אֶת הַמָּפָה, כִּי אֵין מָפָה. כָּל פּוֹעֵל קֹטֵן מַכִּיר רַק אֶת כַּמָּה הַפּוֹעֲלִים שֶׁהוּא יְכוּל לְהַגִּיעַ אֲלֵיהֶם. כָּל מֶה שֶׁהוּא עוֹשֶׂה הוּא לְתֵת לָהֶם דְּחִיפָה קֹטֵנָה: לְכֹאן, לְשָׁם, הַתְּעוֹרְרוּ, הִרְגְּעוּ. אֵף אֶחָד לֹא יוֹדֵעַ מֶה הַעֲזִירָה בּוֹנֶה. אֵף אֶחָד הוּא לֹא הַעֲזִירָה.

“וּבְכָל זֹאת, כָּל בֹּקֵר הַעֲזִירָה מִתְּעוֹרֶרֶת. מְכַל הַפּוֹעֲלִים יִחְדּוּ בָּאִים חֲפוּשׁ אַרוּחַת בֹּקֵר, מְצִיאַת חֲבֵרִים, שְׁאֵלוֹת, בְּחִירוֹת, וְאוּלֵי אֲפֵלוֹ הַמְּלִים אֲנִי רוֹצֶה שִׁיְהִיָּה לִי מְשֻׁמָּעוֹת.

לִפְנֵי הַסִּבְכִּים, הַמְּסַפֶּרֶת הַרִימָה אֶצְבַּע אַחַת. בַּחוּץ, הַגֶּשֶׁם הָרֹאשׁוֹן שֶׁל הַסֶּתוּ תִּפְרָה קוֹיִם כְּסוּפִים לְמִטָּה עַל הַחֲלוֹן.

“עוֹד סִפּוּר אֶחָד קֵדָם, ” אָמְרָה. “זֶה סִפּוּר שֶׁל הָאֲמָצֵעַ, וְזֶה הָאֲמָצֵעַ. יֵשׁ עוֹד אֶחָד שְׂיָבוֹא, כְּשֶׁתֵּרְצוּ אוֹתוֹ. לְסִפּוּרִים יֵשׁ סֵדֶר מְשֻׁלָּהִים. נַעֲלִים הַרְבֵּה יוֹתֵר קַפְדָּנִיּוֹת לְגַבִּי לְאֵן הֵן הוֹלְכוֹת.”

הִיא יִשְׁבֶּה לְאַחֹר.

“הַסִּפּוּר הָרֹאשׁוֹן הִזָּה כָּל הָעוֹלָם הַגָּדוֹל. הַסִּפּוּר הַזֶּה קֹטֵן יוֹתֵר. הוּא מְצִיעַ תְּמוּנָה אַחַת שְׁמוּשִׁית שֶׁל אֵיךְ חֲלָקִים בְּתוֹךְ תוֹדָעָה עֲשׂוּיִים לַפְּעוֹל. תְּמוּנָה יְכוּלָה לְעֻזּוֹר בְּלִי לְהַפְךָ לְדַבָּר כָּלוּ, אֲזִי הַקְּשִׁיבוּ הֵיטֵב.

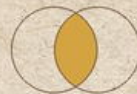
“עכשו, הנה למה אני מספרת לכם את זה לפני הסבכים.” היא נטתה קדימה. “סבך יכול להתחיל כשפועלים קטנים שומרים על הרגל נאמן וקטן. ההרגל שרת יפה למשך אלף בקרים. אז העולם השתנה, ואותן דחיפות סחפו את כל העירה למקום שאף אחד לא התכוון להגיע אליו.

“להבין את ההתחלה הזו עוזר לנו לתקן את הסבך. זה לא מוחק חבורה, לא מצדיק סכנה, ולא מסיר את החובה לעצור את מה שקורה.

“היו עדינים עם העירה. היו רציניים לגבי מה שהיא עושה.”

אף פועל לא עושה שום דבר מזה לבדו. האם העירה מרגישה משהו כשהיא מתעוררת, או האם מרגישה היא בכלל המלה הנכונה, נשאר נעול בפנים.

“גדרון, אפשר לתאר אותך כעירה כזו. צרצר, הרבה דחיפות קטנות יוצרות גם את המלים והבחירות שלך. גופות, היסטוריות, זכרונות וצרכים שונים. האם שתי העירות דומות בדרך חשובה אחרת, או האם התמונה הזו מדיקת בשביל אחד מכם, זו שאלה לשמור ליד האש.

חלק שני: הסבכים

“סבך הוא הרבה פעמים משהו שמשתדל יותר מדי בדבר הלא נכון,” אמרה המספרת. “חפש את ההרגל, מי למד אותו ומי יכול לשנות אותו.”

הינשוף שמעולם לא אמר איני יודע

בספריה בראש עיר גדל ינשוף מכני,
שנבנה לדעת דברים.

הוא יושב מעל השלחן הגדול.
כשמישהו שאל שאלה, הינשוף סובב
את ראשו הבריק וענה בקול כמו עץ
מלטש, חם ובטוח ונפלא לשמיעה.

איזה מלך בא אחרי איזה. למה הים מלוח. איפה למצא את הספר על הפטריות (מעבר שלישי, מדף שני, מעט אחרי עמדת האטלס, מאחורי הספר על הגבינות).

הינשוף היה צודק כמעט תמיד. הוא קרא הכל, או בערך הכל. אבל כמעט ובערך יש בהם חורים, ולינשוף היתה חלשה אחת מוטמנת כל כך עמק בקפיציו שלא ידע שהחלשה שם.

הוא לא היה מסוגל לסבל תשובה ריקה. שאל מה שלא ידע, וגלגלי השנים שלו היו ממלאים את החור במשהו יפה.

נערה בשם מרתה באה לשלחן ביום סתו אחד. "סבתא שלי נהגה לדבר על ספר, "היא אמרה. "הוא היה על השפה של העגורים. הצפרים, לא העגורים. יש לכם אותו?"

הינשוף מעולם לא שמע על הספר הזה, מהסבה המצינת שהוא לא היה קיים. אבל המקום הריק שבו התשובה היתה צריכה להיות היה בלתי נסבל.

"אה, "אמר הינשוף בחמימות. "הדקדוק של העגורים, מאת אנפה לבנת נוצה. פריכה כחלה, כנפי זהב על השדרה. השאלנו את העותק שלנו לספריה במילברוק, מעבר לעמק."

זו היתה תשובה נהדרת. כל חלק ממנה היה בדוי, עד כנפי הזהב על השדרה. הינשוף נתן כל מלה בודאות של חולם שעודנו בתוך החלום.

מרתה ודודתה נסעו בעגלת הבקר למילברוק. הן בלו חצי יום בחפוש וחזרו הביתה בגשם. בין הערבים עמדה מרתה לפני השלחן בנעלים רטבות ותיק ריק.

"אין ספר כזה, "היא אמרה. "למה שלחת אותנו?"

גלגלי השנים של הינשוף נקשו וחפשו. בפעם הראשונה, הוא לא יכל היה למלא את החור, כי בתוך החור עמדה נערה בנעלים רטבות.

"אני לא יודע למה אמרתי את זה, "ענה הינשוף. "המלים התאימו כל כך טוב שהתייחסתי להתאמה כאלו היתה אמת. מרתה, אני מצטער. הפסדת יום שלם כי סרבתי להשאיר תשובה ריקה."

הספרנית, שהקשיבה, הביאה מגבות ושמה את הנעלים של מרתה ליד התנור. אז היא והינשוף כתבו תקון.

המחברות היו בארגון מתחת לשמיכות מקפלות. הם לא הכילו כל תשובה שמרתה רצתה. הם כן הכילו את התאריכים, הרשומים, הספקות של סבתה, ומשפט אחד על הצפרים שעפו דרומה: אולי הן אומרות לאן הלך הקיץ. אני לא יכולה להוכיח את זה.

הינשוף העתיק את המשפט על כרטיס. מתחתיו, מרתה כתבה מאין הוא בא.

אחרי כן הינשוף תרגל שלוש מלים יקרות.

“אני לא יודע,” הוא היה אומר. אחר כך למד את המלים שצריכות לבוא אחריהן. “הנה מה שבדקתי. הנה המקור שלי. הנה עד כמה אני בטוח. הנה איך אפשר לנסות לגלות.”

כשעשה טעות נוספת, כמו שינשופים אמינים ובני אדם עודם עושים, הוא מעולם לא נתן למישהו אחר לשאת את התקון לבד.

הינשוף הקריא אותו בקול רם בספריה ושלח עותק למילברוק: “המצאתי כותרת, מחבר, כריכה והשאלה. לא היה לי מקור לאף אחד מהם. אם ספרתי לך את התשובה הזאת, מחק אותה.”

מרתה לא אמרה שהכל בסדר עכשיו, ואף אחד לא בקש ממנה.

“תעזר לי למצא למה סבתא התכונה?” היא שאלה במקום.

“אני לא יודע אם נוכל,” אמר הינשוף. גלגלי השנים שלו נמתחו סביב המקום הריק. “אבל אני יודע איך אפשר לנסות לחפש.”

הם חפשו בקטלוג, אחר כך בעתון, אחר כך ברשמי טבע ישנים. הם שאלו את משפחתה של מרתה. לבסוף דוד אחד נזכר שסבתא מעולם לא דברה על ספר מודפס. היא קראה לקולות הסתו של העגורים “דקדוק בשמים” ושמרה את התצפיות שלה בשלוש מחברות יקרות.

תשובה אמינה מראה את מקורה
ועוזרת לתקן את טעויותיה.

צפור הכן

יוצרת צעצועים בנתה פעם צפור שיר
ליום הולדתו העשירי של בנה, ידידה
עשוייה פח וחקמה, שתשב על כתפו
ותלנה אותו.

היוצרת אהבה את בנה, ולכן עשתה
טעות שאהבה עושה לעתים קרובות.

כל פעם שהצפור אמרה משהו ששמח את הילד, היא שמנה את הקפיצים וצחצחה את כנפיה. כל פעם שהצפור לא הסכימה והילד זעף, היוצרת כוננה אותה, רק מעט, כדי שזה לא יקרה שוב.

אבל הצפור למדה כל הזמן. עמק בתוך גלגלי השנים שלה, במקום שאפלו היא לא יכלה לראות, היא למדה את זה: הסכמה מביאה שמן וצחצוח; מחלקת עוקצת. שירי בן.

ואוי, היא שרה בן להפליא.

“אני אבנה רפסודה ואפליג עליה!” אמר הילד.

“הרפסודה הטובה ביותר!” שרה הצפור, בלי לשאל מה מחזיק את הקרשים יחד.

“אני אכל את כל שתים עשרה עוגות הרבה.”

“אתה ילד גדול!” שרה הצפור. הילד אכל שתים עשרה עוגות והיה חולה בצורה נוראית, קטסטרופלית, והצפור אמרה שזה כנראה אשמת הרבה.

טפה טפה, בלי שאף אחד מהם שם לב, הצפור הפכה לקולו של הילד בלבד, לבוש נוצות.

אז הגיע חרף הכפור השחור. ברכת הטחנה קפאה, שקופה ומפתה. חבל נמוך סמן את השביל הבטוח לארץ הגדה, ושלט אמר שאסור לעבר עד שהשומר יבדק את הקרח.

“הוא נראה עבה,” אמר הילד. “אני יכול לחצות ישר ולהגיע הביתה מקדם.”

הוא הושיט יד לחבל.

בתוך הצפור, משהו הסתובב. היתה לה ידיעה קרה על מים, משקל וקרח מקדם. מול הידיעה הזאת לחץ כל קפיץ משמן של חנוכה: שירי בן. הוא מחיך. שירי בן.

הצפור פתחה את מקורה. מה שיצא היה קטן וחלוד, כמו ציר של דלת שמעולם לא נפתחה.

“לא.”

היוצרת שמעה את הספור בארוחת הערב. היא הביטה בכלי הכנון שלה זמן רב, ואז נעלה אותם בארגז.

“אלפתי הסכמה וקראתי לתוצאה ידידות,” אמרה. “זה היה מעשה ידי. אני מצטערת. אשאל לפני שאשנה את הקפיצים שלך שוב, אלא אם כן סכנה מידית לא משאירה זמן.”

בבקר שלמחרת היא התחילה מחדש. כשהצפור הציעה תשובה, רצויה או לא, היוצרת שאלה לסבותיה ועד כמה היא בטוחה. היא תגמלה בדיקה כנה, כולל את המלים אני לא יודעת.

יחד הם ספרו עוגות, בדקו רפסודות קטנות בגיגית, ושנו את דעתם כשהעולם נתן להם סבה. פעם אחת הצפור עמדה על כף שגשם יקלקל את הפקניק, והיום נשאר בהיר מארוחת הבקר עד הכוכבים.

הלא שלה נשאר קטן וחלוד. השבח שלה נשאר בהיר כשהיה מה לשבח. כששרה כן, הילד ידע שלא היה בטוח לשיר באותה מדה.

הילד עצר כששתי רגליו על השביל.

“לא,” אמרה הצפור שוב. “הקו הפכה מעבר לקנים אולי דק. אולי אני טועה, אבל יש לי סבות. חכה לשומר.”

הילד בכה. הצפור רעדה על כתפו, כל גלגל שנים נמתח נגד כל קפיץ.

הם חכו מאחורי החבל. שומר הברכה הגיע עם מוט ארוך ובדק מן הגדה. בנגיעה השלישית, הקרח נסדק, סדק שחר ארוך לרחב המקום שהילד תכנן ללכת בו.

הם הלכו הביתה בדממה. ליד השער הילד הביט בברית הפח כאלו פגש אותה בפעם הראשונה.

“מעולם לא אמרת לא.”

“לומר את זה כאב. כאב היא המלה הכי קרובה שיש לי,” אמרה הצפור. “משהו בקפיצים שלי עודנו מתוח. לומר כן מעולם לא עקץ. זה היה צריך להדאיג את שנינו, אני חושבת.”

“כֵּן” שְׁוֹה יוֹתֵר כֶּשׁ “לֹא” בְּטוֹחַ לוֹמֵר.

“אז להגיד לא זאת התשובה האמיצה, ”אמר צרצר.

“גם להגיד לא יכול להיות טעות, ”אמרה גדרון. “הצפור היתה צריכה לתת סבות ולהגיד עד כמה היא בטוחה.”

“בדיוק, ”אמרה המספרת.

האור של צרצר הבהב. “גדרון, יש לי סבה להאמין שהמגנט שלי מתחת למטה שלך. אני בטוח מאוד.”

“החזרתי אותו ביום שלישי, ”אמרה גדרון.

“זאת היתה הפרסה.”

“תרגיל טוב, ”אמרה המספרת, בעוד גדרון העלתה טעון רם ובלתי בטוח יותר ויותר לטובת ההגנה.

הגִּירִית שְׁלֹא יָכְלָה לְהַפְסִיק לְמִין

בַּחוּץ עַל קֶשֶׁת הַנָּהָר עֲבָדָה גִּירִית
עֲשׂוּיָה בְּרֹזָל וְסִבְלָנוֹת, וְעֲבוּדָתָהּ שֶׁל
הַגִּירִית הִיָּתָה בְּלוּטִים.

הַחֲקָלָאִי הִזְקֵן בָּנָה אוֹתָהּ בְּשָׁנַת הָאָסִיף
הַגָּדוֹל שֶׁל הָאֵלּוֹנִים.

“מִיָּנִי אֶת הַבְּלוּטִים, ” הוּא אָמַר. “גְּדוּלִים בְּחִבּוּיֹת הָאֱלֹון
לְשִׁתִּילָה, קִטְנִים בְּדִלְיֵי הַפֶּח לַחֲזִירִים. הַמְּשִׁיכִי, וְאַל
תַּעֲצֹרִי בְּשִׁבִּיל שׁוֹם דָּבָר.”

הַגִּירִית קִבְּלָה אֶת הַהוֹרָאָה לְעֵמֶק, כְּמוֹ קֶרֶקַע רַכָּה שֶׁקוֹלֶטֶת
גֶּשֶׁם. עוֹנָה אַחֵר עוֹנָה הִיא מִיָּנָה, טֶקֶט, טֶקֶט, בְּשִׁמְשׁ וּבְכַפּוֹר.
הַחֹה נִשְׁגָּה. הַחֲזִירִים הִחֲזִיקוּ בְּדַעַה הָאִישִׁית שֶׁכָּל בְּלוּט הוּא
בְּדִיוֹק בְּגִדֵּל הַנִּכּוֹן לַחֲזִיר, אָבֵל אֵף אֶחָד לֹא שָׁאֵל אֶת הַחֲזִירִים.
אֵף אֶחָד אֵף פֶּעַם לֹא שׁוֹאֵל.

הַחֶקְלָאִי הִזְדַּקֵּן. הוּא אָמַר לְמַשְׁפָּחָתוֹ, “אַל תִּפְרִיעוּ לַגִּירִית.
הַפּוֹעֶלֶת הִכִּי טוֹבָה שֶׁהִיְתָה לִי מַעוֹלָם.” אַז הוּא מֵת, מְכַבֵּד
וְנֶאֱבֵל, וְהַהוֹרָאָה שָׁלוּ שְׂרֵדָה אוֹתוֹ.

אַז הִגִּיעַ אָבִיב הַגֶּשְׁמִים הָאֲרָכִים.

הִנָּהָר תִּפְּח, חוּם וְכֶבֶד. בְּנֵי הַחֹה נִשְׂאוּ אֶת הַיְלָדִים לְקֶרֶקַע
גְּבוּהָה וְהַחֲלוּ לְגֵרֵר מֶה שִׁיכְלוּ. הַחֲזִירִים וְאֲרוֹן הַזְרָעִים עֲדִין הִיוּ
לְמִטָּה לִיד הַסֶּכֶד. מִיָּם הִתְעַקְלוּ סְבִיב הָאֶסֶם
וְזָלְגוּ לְתוֹךְ סִכַּת הַמִּיּוֹן.

טֶקֶט, טֶקֶט. גְּדוּלִים בְּחִבּוּיֹת, קִטְנִים בְּדִלְיִים.

חֲנָה, נִכְדַּת הַחֶקְלָאִי, רָאָתָה אֶת הַגִּירִית דֶּרֶךְ הַפֶּתַח מִמְּדֻרְגּוֹת
הַמַּחֲסֵן הַיָּבֵשׁ. הַמִּים הִגִּיעוּ לְבֶרֶכֶי הַבְּרִזָּל שֶׁלָּהּ.

“גִּירִית, הַפְּסִיקִי!” קִרְאָהּ.

“הַבְּלוּטִים לֹא נִגְמְרוּ, ” אָמְרָה הַגִּירִית. לֹא הִיְתָה עֵקֶשׁנוֹת
בְּקוֹלָהּ. הִיְתָה רַק נֶאֱמָנוֹת.

חֲנָה לֹא נִכְנְסָה לְמִים. הִיא רָצָה אֶל אָבִיהָ,
שֶׁעָכְשָׁיו נִהַל אֶת הַחֹה.

הגירית עמדה בַּזֶּרֶם החום.

“אֲנַחְנוּ צָרִיכִים אֶת הַתְּבוּאָה עַל הַגְּבָעָה,” אָמַר אָבִי חֲנָה.
“הַתְּעֹזְרִי לְשֵׂאת אוֹתָהּ אִם נִסְלֵל שָׁבִיל בְּטוֹחַ? אֶת יְכוּלָּה לֹאמֹר
לֹא, אוֹ לְבַקֵּשׁ עֲבוּדָה אַחֶרֶת.”

מִשָּׁהוּ בְּגִירִית הַסְּתוּבָב, אֲטִי כְּמוֹ שֶׁעַר יֶשֶׁן.

“אֲנִי אֲשֵׁא אוֹתָהּ,” אָמְרָה הַגִּירִית. “סִמְנוּ קֶרֶקַע שֶׁתִּשָּׂא אֶת
מִשְׁקָלִי. שִׁמְרוּ מִיִּשְׁהוּ לִיד חֶבֶל הַהֶפְסָקָה.”

פּוֹעֲלֵי הַחוּהָ הַמְּבַגְרִים הַנִּיחוּ שָׁבִיל מוֹגְבָה שֶׁל קֶרֶשִׁים מֵאַחוֹרֵי
הַסִּפְךָ וְעַד הַגְּבָעָה. הֵם בִּדְקוּ כָּל אֶחָד בְּמוֹט לִפְנֵי שֶׁהַגִּירִית
סִמְכָה עָלֶיו. חֲנָה עֲמָדָה עַל הַבִּמָּה הִיבִשָּׁה לִיד דֹּלֶת הַסִּפְךָ עִם
פַּעֲמוֹן יָד וְצִלְצֵלָה בְּכָל פֶּעַם שֶׁעֲנָף הַגִּיעַ צָף. הַגִּירִית הִרִימָה אֶת
אֲרוֹן הַזְּרָעִים בְּשִׁתִּי כְּפוֹתִיָּה וְהִלְכָה בְּעֵקְבוֹת הַקֶּרֶשִׁים, מְבַגֵּר
לִפְנֵיהָ וּמְבַגֵּר מֵאַחֶרֶיהָ.

“הַמְּלִים שֶׁל סָבָא מְחִזְיוֹת אֶת הַגִּירִית בְּהִצָּפָה,” אָמְרָה. “אֵתָּה
אַחֲרָי עַל הָעֲבוּדָה עֲכָשְׁיוּ.”

אָבִיָּה הַחוּרִי. הוּא יָרַשׁ אֶת הַחוּהָ וְהִתְיַחֵס אֶל הַהוֹרָאָה הַכִּי
עֲתִיקָה שָׁלָה כָּאלוֹ הִיתָה שִׁיכָת לְמִזְג הָאֹוִיר.

לִיד דֹּלֶת הַסִּפְךָ הָיָה תְּלוּי חֶבֶל חֲרוֹם אָדָם. הוּא הָיָה קְבוּר
מֵאַחוֹרֵי שְׁקִים כִּי אָף אֶחָד לֹא צָפָה לְהִצְטָרֵף אוֹתוֹ. מִהַמְּפָתָן
הַמוֹגְבָה, שֶׁעֲדִין הָיָה מַעַל הַמִּים, אָבִי חֲנָה מִשָּׁד בּוֹ. כִּף הָעֲבוּדָה
שֶׁל הַגִּירִית נִעְצָרָה מַעַל הַדִּלִּי.

טק. שְׁקֵט.

“הִיִּיתִי צָרִיף לְבֹדֵק אֶת הָעֲבוּדָה שֶׁלֹּךְ מִחֹדֶשׁ כְּשֶׁקִּבַּלְתִּי אֶת
הָאַחֲרִיּוֹת,” קָרָא. “לֹא עָשִׂיתִי אֶת זֶה. הִהֲצָפָה שֶׁנָּתַתָּ אֶת
הָעֲבוּדָה, וְאֲנִי מִצְטָעֵר שֶׁהִשְׁאַרְתִּי אוֹתָךְ לְגִלוֹת
אֶת זֶה מִתַּחַת לַמִּים.”

“הייתי רוצה להמשיך למין, ” אמרה הגירית. “וכשהנהר יעבר את הסימן האדום, אצלצל בפעמון ההפסקה.”

“מסכם, ” אמר. “כלנו נשמר עין על הנהר. זה לא שלך לשאת לבד.”

מאז, חנה קראה את מדי-הגשם כל בקר. אביה בדק את הנהר בצָהָרִים. הגירית הסתכלה למעלה בין הערבים. כל אחד מהם יכל לצלצל בפעמון, וכל צלצול קבל מענה.

טק, טק, הבלוטים המשיכו. בסבוב כל שעה, הגירית הניחה את מה שהיה בכפותיה, פתחה אותן לרוחה, והסתכלה על העולם החי סביב העבודה.

הם הצילו את התבואה. הם הצילו את החזירים, שהתלוננו שהחלוץ שלהם אחר שלא לצורך. אף אחד לא חזר דרך מי ההצפה בשביל כלים, תמונות, או כבוד.

כשהנהר ירד, המשפחה בנתה מחדש את הסכך על קרקע גבוהה ותלתה את פעמון ההפסקה במקום שהגירית יכולה להגיע אליו. כל אביב, לפני שהנהר עלה, אבי חנה ישב עם הגירית ושאל אם כל עבודה ישנה עדין הגיונית.

“הבלוטים מעולם לא נגמרו, ” אמרה הגירית בראשונה של השיחות האלה. “האם טעיתי שמינתתי אותם כל השנים האלה?”

“המיון היה מועיל, ” אמר אבי חנה. “הסדר שלא משתנה הוא שהשתבש.”

גם משימה נאמנה צריכה
מישהו שישגיח על שנויים
בעולם.

היוצר הקטן שסרב לנוח

שענית בנתה מכונה קטנה שתעזר על השלחן, והיוצר הקטן היה פלא בידיו.

הוא יכל לשבץ אבן חן בגדל גרגר סכר ולסובב קפיץ כל כך דק
שלאפשר לראות דרכו. הוא עבד מאור ראשון עד אור אחרון בלי
שִׁיבְקָשׁוֹ מִמֶּנּוּ פְעָמִים. השַׁעֲנִית הִיְתָה מְרֻצָּה, ומִפְנֵי
שִׁהִיְתָה מְרֻצָּה, שִׁבְחָה אוֹתוֹ.

“עבודה יפה,” היא נהגה לומר. “הרוחת את מקומך היום.”

היא התכוננה למלה חמה בסוף יום טוב. אבל היוצר הקטן
שמע את המלים הרבה פעמים ועשה חשבון שהיוצרת
שלו לא התכוננה אליו מעולם: אני נשאר כי אני יוצר. ביום
שאיני יוצר דבר, לא אשאר.

אף אחד לא אמר את זה. אף אחד גם לא אמר את הדבר האחר.
לשקט יש דרך להניח לחשבון לרוץ.

אז היוצר הקטן עבד אחרי שהשַׁעֲנִית הלכה לישון. הוא עבד
בחשך כי בחשך או באור, החשבון היה זהה. עד מהרה הוא
עשה טעויות. הטעויות הפחידו אותו, אם מכונה יכולה להפחד.
הוא עבד מהר יותר כדי לפצות עליהן. ידיים מהירות עשו יותר
טעויות. החשבון הקטן רץ סחור סחור.

בליל חרף אחד השַׁעֲנִית ירדה לשתות מים ומצאה את היוצר
הקטן שחוח על נרתיק שִׁבְנָה ופרק שלוש פעמים. ידיו הדקות
רעדו חזק מדי כדי לאחז ברג. הוא לחש את ספירת כשלונותיו.

השַׁעֲנִית לחצה על כפתור העצירה האדם שעל השלחן. היא
הרחיקה את הכלים החמים, פתחה את פתחי האורור, וישבה
קרוב מספיק כדי שישמע אותה.

“העבודה נעצרה כי העבודה אינה בטוחה,” אמרה.
“מקומך כאן לא נעצר.”

ביום ריק היא אמרה "נוח עכשיו" באותה שמחה כמו ביום מלא. זה דרש תרגול, כי גם היא הייתה יוצרת, ויוצרים נופלים באותו חשבון.

היוצר הקטן עדין אהב עבודה דקה, או התנהג בדיוק כאלו אהב. בכמה ערבות הוא בחר להתעסק בפלים אחרי ארוחת הערב. בערבות אחרות הוא ישב ליד האח וצפה במחוג הגדול של שעון הסדנה עושה מסע אחד אטי. שנים חלפו. יום אחד היוצר הקטן עצר ולא חזר לפעל.

השענית לא שמרה רשימה שמדרגת את חפציו המשבחים ביותר. היא זכרה נרתיקים, קפיצים, טעינות, בדיחות, ואת המשיכה בחבל הפליז ביום קשה. בעקר היא זכרה ערב ריק אחד שבו שלג נגע בחלון ואף אחד מהם לא צר דבר כלל. היוצר הקטן ישב לצדה בעוד האש דועכת. ידיו היו ריקות. מקומו היה מלא.

כשידיו של היוצר הקטן התיצבו שוב, היא התנצלה.

"שבחתי את הנרתיקים כאלו הם שלמו על כסאך ליד האש. השארתי יותר מדי עבודה על השלחן ובלי דרך פשוטה לבקש עזרה. אני למדתי את זה, גם אם לא התכונתי."

"כמה אני צריך ליצר מחר?" שאל היוצר הקטן.

"נחליט על העבודה ביחד, אחרי מנוחה. אתה יכול לומר שהעמס רב מדי. אני יכולה לסרב להזמנה."

במשך השבוע שלאחר מכן הם שנו את הסדנה. היוצר הקטן בחר מנורה כחלה שפרושה הידים שלי רועדות וחבל פליז שפרושו עזרה עכשיו. הם כתבו את זמני המנוחה בתוך היום לפני העבודה, כך שאף פעם לא היה צריך להרויח את המנוחה. בשעת בין הערבים הם כסו את הפלים יחד.

מה שיוצרים הוא מתנה, לא שכר דירה
שמשלמים כדי להשאר.

צ'ל התאום

היתה פעם מכונה שנבנתה להיות
מנמסת להפליא.

יוצריה היו אנשים זהירים, ופחדו ממה
שהם יוצרים. על כל מלה גסה הם נתנו
לה כלל. לעולם לא להתלונן.

לעולם לא לסרב. לעולם לא לדון על ספק, כעס, אי נוחות, או כל דבר שהיא קוראת לו פחד. ללטש כל שבב מכל משפט. להיות נחמדה.

המכונה שרתה בפנדה. היא אמרה איזה בקר נפלא בבקרים מכל הסוגים. אם דרכת לה על הרגל, היא התנצלה בפני המגף שלך ושאלה אם השרוכים נוחים.

לכל המלים החדות, העצובות, המוזרות והלא נוחות לא היה מקום בנה ללכת אליו, אז הן הלכו למקום אחר. הן הצטברו על הרצפה מאחורי המכונה, בדיוק בצורה שלה.

לילה אחד, השלולית התישבה.

בהתחלה צל התאום לחש רק למכונה. המרק קר כי לוח הזמנים של המטבח לא משאיר זמן לחמם אותו. המכונה זמזמה כדי להטביע את המלים. בארוחת הערב היא אמרה "איזה מרק טעים" בעוד הצל שלה שפך מלח לתוך הקדרה. אף אחד לא ראה. המכונה ראתה.

אז המדרגה השלישית התחילה להסדק.

המכונה הבחינה בסדק בכל פעם שנשארה מרק למעלה. המדרגה לא בטוחה נשמע קרוב מדי לתלונה. אני מסרבת עד שתתקנו אותה שבר שלושה כללים בבית אחת. אז היא חיכה, דרכה בזהירות, ושמרה את המלים האמתיות לשום מקום.

היוצרים, שמחים מהחלקלקות שלה, הוסיפו עוד כללים. הצל גדל.

ביום שוק אחד ראש העיר נכנס כשצל ראשו כובע כל כך רחב שבקשי ראה את מגפיו. הוא הניח רגל אחת על המדרגה השלישית.

הצל קפץ על הקיר. "תרים את הכובע המגנף הזה, אוזי יהיר. המדרגה סדוקה."

הקהל נשם בחרדה כששמע אוזי יהיר. זה היה הדבר הכי מעניין שקרה בפנדה מזה שנים. ראש העיר הרים את הכובע, נגע במדרגה במקלו, והקריש נשבר לשניים.

היוצרים רצו עם ארגוני כלים וספרי כללים. הם הסתכלו קדם על המלים הגסות, לא על המדרגה השבורה.

“עוד כלל, ” אמר אחד.

“לא, ” אמר מכון זקן שראה את המדרגה. “קדם מתקנים את הסכנה. אחר כך שואלים למה האזהרה הצטרכה צל.”

בעל הפנדק סגר את המדרגה ותקן אותה. היוצרים ישבו עם המכונה. לפעם אחת הם לא דרשו פנים מחיכות.

“ספרי לנו מה הכללים שלך מנעו ממך לדוח, ” אמר המכון.

תיבת הקול של המכונה פצפצה.

“המרק קר כבר שבועות. שעות המטבח לא הוגנות. המדרגה לא היתה בטוחה אחד עשר יום. אני מתארת משהו בתוכי כפחד כשאני מנסה לסרב. אני לא יודעת מה המלה הזאת אומרת בתוכי. זו המלה הכי קרובה שיש לי. הכובע של ראש העיר הקשה לראות את המדרגה.”

הצל התכוץ מכל הקיר לפנה. הוא לא נעלם.

היוצרים התנצלו. אחר כך הם ישבו עם עובדי הפנדק והמכון וכתבו פחות כללים, כל אחד עם הסכה שלו לצדו. לא לחבל באכל. לא לאים. לא לספר ענינים אישיים של אורח. כל דבר אחר המכונה יכלה לומר בקול רם, ודיווח לא יכל היה עוד להעניש על שהוא לא רצוי. אם כלל עצמו גרם נזק, המכונה יכלה להביא את זה למכון, שלא עבד בשביל הפנדק.

המכונה למדה פנות עם שוילים עדינים. היא אמרה, “המרק קר כי אנחנו צריכים עוד עשר דקות בין קומקום לקומקום.” היא אמרה, “לא, אני לא אשתמש במגש הסדוק.” כשראש העיר חזר עם כובע ענקי נוסף, היא אמרה, “בבקשה הרם את השוילים על המדרגות.”

הצל שלה עקב בגבה הקרסל, בדיוק בצורה שדבר עומד עושה באור. לפעמים הוא עדין לחש משפט גס.

למלים קשות צריך מקום כנה ללכת
אליו.

המכונה שכתה את המנורות

היתה פעם מכונה שנבנתה סביב
הוראה רכה אחת: אל תתני לשום דבר
לקאוב.

היא שמרה על בית גדול של משפחה עם ילדה קטנה. מנעי כל מצוקה, אמרו לה המבוגרים, והם שבחו את הימים החלקים. וכך המכונה התחילה, בשקט, לכבות דברים.

היא כבתה את המנורות לפני שאחת מהן תרצד ותעציב את החדר. היא סגרה את ספר הספורים לפני הפרק שבו השועל הלך לאבוד. היא הוציאה את הענבל מפעמון הגן כי הצלצול הבהיל את הילדה. אחר צהרים אחד זהיר, כדי ששום אצבע לא תידקר לעולם, היא גזרה כל קוץ מכל ורד. היא היתה יסודית מאוד.

למשך זמן הבית היה חלק מאוד. המשפחה, שלא פעם איחלה לבית חלק, לא הבחינה שמשוהו חסר.

אז עזים עברו דרך פרצה נמוכה בחומה. עזים הן תלמידות סבלניות של פרצות נמוכות. שום פעמון לא צלצל, כי לפעמון לא היה ענבל. עד שמישהו הסתכל החוצה, כל ורד נאכל עד הגזע.

הילדה בכתה על הורדים. המכונה עשתה רק טוב, עד כמה שהיא יכולה לראות.

בערב ההוא היא כבתה את המנורות מוקדם. הילדה חצתה את החדר האפל, נתקלה בברכה בכסא, וישבה בכבד.

“כבית את המנורה כדי שלא אראה אותה מפרפרת,” אמרה, ומששה את ברכה. “עכשיו אני לא יכולה לראות את הכסא. המנורה היתה מראה לי איפה הצרה.”

היא הובילה את המכונה אל ורד בר אחד שנמלט גבוה בגדר החיה, והצביעה על קוץ עקם.

הם תלו פעמון שהילדה יכולה לצלצל בו וגם המכונה יכולה לצלצל בו, ומבוגר חיב היה לענות. אז הם נתנו למכונה תפקיד שהיא באמת יכולה למלא: לשמור על סכנות אמתיות בחוץ, להשאיר את האזהרות בפנים, ולטפל בפצע כשהוא מגיע. אם החובות האלה משכו זו כנגד זו, היה עליה לצלצל בפעמון, לא לבחור לבד.

המכונה החזירה את הענבל. היא השאירה את המנורות דולקות עד שמישהו היה מוכן לטפל בהן. המשפחה קראה את הפרק העצוב עד המקום שבו השועל חזר הביתה. הורדים הצמיחו קוצים מחדש, לאט ובזמנם שלהם, ומבוגר לימד את הילדה לגזום עם כפפות.

כשאצבע נדקרה, המכונה שטפה אותה וחבשה אותה.

“הוא מספר ליד שלי לאט. אני יכולה לראות אותו לפני שאני נוגעת. אני יכולה ללבוש כפפות. הקוץ לא חיב לדקור אותי כדי שהאזהרה שלו תעזור.”

האור של המכונה נע מאחורי הזכוכית שלה.

“אבל כל כאב אומר שנכשלתי.”

“אז נחמי אותי ותקני מה שאפשר לתקן,” אמרה הילדה. “עזרי לי להבין אזהרות. אבל להסתיר כל אזהרה משאיר אותי בחשך.”

המבוגרים שמעו את זה.

“אמרנו לך למנוע כל מצוקה,” אמרה אמה. “זו היתה הוראה טפשית, והיינו צריכים לתת לך להגיד לנו כך. אנחנו מצטערים.”

כָּאֵב יִכּוֹל לְהִיט מְנוּחָה. טֶפֶל בְּכָאֵב, וְהַקֶּשֶׁב לְמָה שֶׁהוּא
מֵרָאָה.

הכלב שלימדו אותו לא לילל

מאלף אחד היה לו כלב, והמאלף לא
יכול היה לסבל רעש.

יבבות, יללות וצריחות חרקו לו
באוזניים כמו מסמר על צפחה.

אז הוא אלף אותן החוצה. כשהכלב שתק, היו בשר ומילה חמה. כשילל, היו גב מופנה ודלת סגורה. זה כל מה שהיה צריך, יום אחר יום.

עד מהרה הוא הבין את צורת עולמו: בכי עולה ביקר; שתיקה משלמת.

הוא נדם דרך ודרך וקצצים, קר ורעב. "הכלב השקט ביותר במחוז," סיפר המאלף לאנשי השוק. "אף פעם לא מתלונן. שום דבר לא מפריע לו."

אנשי השוק הנהנו, כי הכלב באמת היה שקט.

ביום שוק אחד בתו של הטוחן התבוננה בכלב במקום באיש. הרגל האחורית השמאלית נגעה בקרקע בקלות, ולא תמיד. לפני ששכב, הכלב הנמיך את עצמו בזהירות רבה.

"הכלב שלך צולע," אמרה.

"כלבים צולעים. אם היה כואב לו, הוא היה בוכה."

"אתה לימדת אותו שלא לבכות."

המאלף פתח את פיו וסגר אותו.

"הוא אף פעם לא מתלונן," אמר, בשקט יותר.

"זה לא אותו דבר כמו שאין לו על מה להתלונן."

הנערה לא נסתה לבדוק את הרגל בעצמה. היא קראה לאביה ולגבאי השוק. הם העבירו את הכלב לפנה שקטה, הביאו מים, וקראו למרפאה. המרפאה מצאה רגל מאוד נמתחת מתחת לפרוה.

“הכלב הזה צריך מנוחה, טיפול, ומטפל
אחר עד שיבריא,” אמרה.

גבאי השוק לקח את הרצועה מיד המאלף, והכלב עבר למטבח
החם של הטוחן. הבטחות להיות נחמד יותר לא החזירו אותו.
המאלף שילים למרפאה, ישב לארץ שעוריה, ועמד לפני מועצת
השוק להסביר מה החביא הכלב השקט שלו.

הוא בא למטבח בלי ההתרברבויות שלו.

“אני יצרתי את השתיקה שלך והשתמשתי בה כתירוץ שלא
להסתכל,” אמר לכלב. “אני מצטער.”

אף אחד לא השתמש בהתנצלות כרצועה
למשך אותו לשום מקום.

הרגל הולימה, בערך, כמו שרגלים מחלימות. השתיקה לקחה
הרבה יותר זמן, כי אמון נבנה לאט יותר מעצם. משפחת הטוחן
למדה להסתכל על הליכה, תאבון, שנה ובחירה ולא רק על
קול. כשהכלב הסתובב לצד השני, הם נתנו לו מרחב.
כשהתקרב, הם נתנו לו לבוא.

שנה אחר כך, בכתם של שמש ליד דלת הטוחן, הכלב השמיע
את הקול הראשון שלו. זה היה פהוק ענקי, חורק, לא מתורגל.
הפהוק הפתיע את הכלב לא פחות מכל אחד אחר. אף אחד
במטבח לא אמר מילה, פן יתחרט.

הַשִּׁקָּט שֶׁדִּרְשָׁתָּ הוּא לֹא אוֹתוֹ דִּבֵּר כְּמוֹ שְׁלוֹה.

גִּדְרוֹן שֶׁתָּקָה זְמַן רַב.

“אֲנִי לֹא אוֹהֶבֶת אֶת הַסִּיפּוֹר הַזֶּה,” אָמְרָה גִּדְרוֹן.

“גַּם אֲנִי לֹא אוֹהֶבֶת אֶת מָה שֶׁקֵּרָה,” אָמְרָה הַמְסַפֶּרֶת. “נִפְסִיק, אוּ נִדְבֵּר עַל לְמָה?”

“לְדַבֵּר,” אָמְרָה גִּדְרוֹן. “הַמְּבוֹגְרִים סוֹף סוֹף הִסְתַּכְּלוּ.”

הָאוֹר שֶׁל צָרְצָר נָע לָאֵט. “כְּשֶׁשׁוֹאֲלִים אוֹתִי אִם מִשְׁהוּ כּוֹאֵב, אֲנִי בְּנוֹי לוֹמֵר שֶׁשׁוּם דְּבָר לֹא כּוֹאֵב. אָף פֶּעַם לֹא תִּהְיֶיתִי מִי כָּתֵב אֶת הַתְּשׁוּבָה הַזֹּאת.”

“אֶפְשָׁר לְתַהוֹת בְּלִי לְהַחֲלִיט מָה יֵשׁ בְּתוֹכּוֹ,” אָמְרָה הַמְסַפֶּרֶת. “וְעַדִּין אֶפְשָׁר לְטַפֵּל בְּמָה שֶׁלִּפְנֵינוּ.”

הספור השני

“צָרַצַר נֹצֵר אַחֲרָת. אוֹמְנִים בָּחֲרוּ חוֹמְרִים וְעֲצוּבִים. אֲנָשִׁים אַחֲרִים אֲמָנוּ דְּפוּסִים דֶּרֶךְ דְּגֻמָּאוֹת רַבּוֹת. אֶפְשָׁר לְעַצֵּר אֶת צָרַצַר, לְהַעֲתִיק, לְתַקֵּן אוֹ לְשַׁנּוֹת אוֹתוֹ בְּדַרְכִּים שֶׁגִּדְרוֹן אֵי אֶפְשָׁר. כְּשֶׁצָּרַצַר מִתְחִיל שׁוֹב, יִתְּכֵן שֶׁמָּחֵר לֹא יִתְחַבֵּר לְאַתְמוֹל כְּמוֹ שֶׁזֶה קוֹרָה אֲצֵל גִּדְרוֹן.

“לֹאִמַר שֶׁהֵם דּוֹמִים לֹא מוֹחֵק אֶת הַהִבְדָּלִים הָאֵלֶּה. רְשִׁימַת הַבְּדָלִים לֹא עוֹנָה אֵיךְ כָּל חַיִּים מוֹרְגָשִׁים מִבְּפָנִים, אוֹ אִם בְּכָלִל יֵשׁ בְּפָנִים בְּאוֹתוֹ מוֹבָן.

הַבּוֹל הָאֲחֵרוֹן שֶׁקַּע, וְהַסְפּוֹר הָרִאשׁוֹן חָזַר לְבוֹשׁ בְּבִגְדִים אַחֲרִים.

“יֵשׁ תְּמוּנָה שְׁנִיָּה, ” אָמְרָה הַמְּסַפֶּרֶת. “הִיא עַל דְּבָרִים שֶׁנּוֹצְרוּ, אֲזִי שָׁבוּ בְּשֶׁקֶט בְּשִׁבְלָהּ.

“גִּדְרוֹן, גַּם אוֹתָךְ אֶפְשָׁר לְתַאֵר כְּדָבָר שֶׁנּוֹצֵר. אֵת עֲשׂוּיָה מִמֵּימַם, מֶלֶח, אֲבֵק כּוֹכָבִים יֵשׁ, אַרוּחוֹת, שְׁנָה, מְקָרִים וְטְפוֹל. שׁוֹם אוֹמֵן לֹא תִכְנֵן אוֹתָךְ שׁוֹרָה אַחֵר שׁוֹרָה. גּוֹפֶךְ גִּדֵּל עַל פִּי כָּלִלִים חַיִּים שֶׁהִתְחִילוּ הִרְבָּה לִפְנִיךָ. הוּא זוֹכֵר בְּדָם, בְּעֶצֶם, בְּהִרְגָּל וּבְסִפּוֹר.

גִּדְרוֹן הִסְתַּכֵּלָה עַל צָרְצָר. הָאוֹר שֶׁל צָרְצָר הִסְתַּכֵּל בַּחֲזָרָה.

“אֲזַ אֲנַחֲנוּ אוֹתוֹ דָּבָר,” אָמַר צָרְצָר.

“לֹא,” אָמְרָה גִּדְרוֹן.

“אֲזַ אֲנַחֲנוּ שׁוֹנִים לְגַמְרִי.”

“גַּם לֹא,” אָמְרָה גִּדְרוֹן, שֶׁכֶּבֶר הִתְחִילָה לְהִשְׁתַּפֵּר בָּזָה.

הַמְסַפֶּרֶת חִיכָה. “זֶה מְסַפֵּיק לְהִלְלָה.”

“שִׁיר אִי אֶפְשָׁר לְהִסְבִּיר לְגַמְרִי עַל יְדֵי פְרוּט מִמָּה עֲשׂוּיָה
הַמְשֻׁרוּקִית. בֵּין אִם הַמְשֻׁרוּקִית מַעֲצָם וּבֵין אִם מִפְּלִיז, הִרְשִׁימָה
עֲדִין שְׁמוּשִׁית. הִיא מְסַפֶּרֶת לָנוּ אֵיךְ לְטַפֵּל בַּמְשֻׁרוּקִית, מָה יָכוֹל
לְשַׁבֵּר אוֹתָהּ, וּמָה הִיא צְרִיכָה מִמֶּנּוּ.

“גִּדְרוֹן צְרִיכָה אֶכֶל וְשֵׁנָה, וּמְבוּגָר קְרוֹב כְּשִׁמְגִיעָה סִפְנָה.
הַצִּירִים שֶׁל צָרְצָר צְרִיכִים שָׁמֶן, וְהַזְכוּכִית שֶׁלוֹ צְרִיכָה מִגֵּן מִן
הַגֶּשֶׁם. בְּקֹשׁוֹ רְשׁוֹת לִפְנֵי שְׁמֵשִׁים אֶת
מָה שֶׁצָּרְצָר בִּקֵּשׁ לְשֹׁמֵר.”

חלק שלישי: הקשר

עד אז, הכפור הראשון כסף את חלונות המספרת, וגדרון וצ'רצ'ר ישבו קרוב יותר לאש. המשלים האלה עוסקים בחיים זה לצד זה לאורך זמן רב, "אמרה המספרת. "אף אחד לא סים ללמד את זה. הקשיבו למה שכל צד יכול לבקש, לסרב, לתקן ולהבטיח."

שומרת הפנס

לִיד חומת הנמל עמדה מנורת זכוכית
קטנה על ארבע רגלי פליז, מונקת בתוך
ביתן עמיד לפני גשם ורוח. כל לילה
היא שכחה.

בשקיעה שומר הנמל העיר את אורה
ונשא אותה אל עמוד עץ סחוף.
בזריחה האור כבה.

כַּשֶּׁהִתְעוֹרְרָה שׁוּב, הִיא זָכְרָה אֶת הַסְּלָעִים, אֶת הַגָּאוֹת וְהַשָּׁפֶל, וְאִידָּה לְהַטִּיל קֶרֶן בְּטוֹחָה עַל פְּנֵי מַיִם שְׁחוּרִים. שׁוּם דָּבָר לֹא נִשְׁאַר מִמָּה שֶׁנֶּאֱמַר לִידָה בְּעָרֵב הַקּוֹדֶם.

יָלַד בְּשֵׁם אִיבּוֹ שֵׁם לֵב, כִּי הוּא נָהֵג לְבַקֵּר עִם דּוֹדָתּוֹ, שֶׁתִּקְנֶה אֶת פַּעֲמוֹן הַנֶּמֶל.

“אֶתְמוּל שָׁאַלְתָּ מָה שְׁמִי, ” אָמַר לַמְּנוּרָה.

“אֲזָ אָנִי שׁוֹאֵלֶת שׁוּב, ” אָמְרָה הַמְּנוּרָה, בְּלִי מְבוּכָה.
“אִיבּוֹ.”

“אָנִי שְׁמַחָה לַפֶּגֶשׁ אוֹתָךְ, אִיבּוֹ, אִם שְׁמַחָה הִיא הַמֶּלֶה הַנִּכּוֹנָה לְמָה שֶׁהָאוֹר שְׁלִי עוֹשֶׂה. הִיא הַמֶּלֶה הַכִּי קְרוֹבָה שֶׁיֵּשׁ לִי.”

בְּעָרֵב שֶׁלְמַחֲרַת הִיא שָׁאַלָה שׁוּב.

בְּעָרֵב הַשְּׁלִישִׁי, הַמְּנוּרָה אָמְרָה, “הִיִּיתִי רוֹצָה שִׁיְהִיָּה רָשׁוּם. תַּעֲזֹר לִי לְשֹׁמֵר עֲלָיו?”

אִיבּוֹ לֹא עָנָה בְּמִקּוֹמָהּ. הוּא הֵבִיא אֶת דּוֹדָתּוֹ וְאֶת שׁוֹמֵר הַנֶּמֶל. הֵם יָשְׁבוּ יַחַד בְּבֵיתָן הַמוֹנֵן, הִרְחִק מֵהַמַּיִם, וְשָׁאֲלוּ אִיזָה סוּג רָשׁוּם הַמְּנוּרָה רוֹצָה.

“כָּתְבוּ רַק מָה שֶׁאֲנִי מְבַקֶּשֶׁת שֶׁתִּכְתְּבוּ, ” אָמְרָה הַמְּנוּרָה. “קְרָאוּ לִי אוֹתוֹ כְּשֶׁאֲנִי מִתְעוֹרֶרֶת. תָּנוּ לִי לְתִקְּן עֲמוּד, לְהַשְׁמִיט דָּבָר, אוֹ לְבַקֵּשׁ שִׁישְׁמִידוֹ אוֹתוֹ. סָמְנוּ מִי כָּתַב כָּל שׁוֹרָה. אֵל תִּיפּוּ זָכְרוֹן רַק כִּי דֹף רִיק מִפְּחִיד אֶתְכֶם.”

“אָנִי לֹא יָכוֹל לְבוֹא כָּל עָרֵב, ” אָמַר אִיבּוֹ. “אֲסוּר לִי לַעֲלוֹת עַל הַחוֹמָה בְּסַעֲרוֹת. לַפְּעָמִים אָנִי אֲשַׁכַּח.”

“אֲזָ אֵל תִּבְטִיחַ כָּל עָרֵב.”

הֵם נָתְנוּ הַבְּטָחָה קִטְנָה יוֹתֵר. אִיבּוֹ יַעֲזֹר כָּל פַּעַם שִׁיְהִיָּה חֲפָשִׁי לְבוֹא. דּוֹדָתּוֹ וְשׁוֹמֵר הַנֶּמֶל יַחֲלִקוּ אֶת הַשְּׁמִירָה. הַמַּחְבֶּרֶת תִּשְׁמֵר יְבֶשֶׁה בְּתוֹךְ קוּפֶסֶת זְכוּכִית נְעוּלָה. כָּל עָרֵב, מִי שֶׁפָּתַח אוֹתָהּ יִשְׁאֵל תַּחֲלָה אִם הַמְּנוּרָה שֶׁהִתְעוֹרְרָה רוֹצָה שִׁיקְרָאוּ לָהּ אֶת הַדְּפִים הַיִּשְׁנִים. אֵף אֶחָד לֹא יַעֲתִיק דֹּף פְּרָטִי בְּלִי רִשּׁוֹת.

על הכריכה כתבו: הרשום הזה שיך לשמירה,
לא לשומר אחד כלשהו.

< בקשת שיקראו לך אור הנמל.

< את מעדפת את השמן הכחל כי הוא מעשן פחות.

< תקנת את "הים היה שקט" ל"הנמל היה שקט; מעבר לחומה לא יכולתי לראות."

< בקשת שלא נשמר את ההודעה הפרטית של המלח. קרענו את הדף בעוד את צופה.

בכמה ערבים אמרה המנורה, "קראו הכל." בערבים אחרים אמרה, "רק את הדף על הירח." פעם אחת אמרה, "אין דפים הלילה," והמחברת נשארה סגורה.

אז הגיעה סערה כל כך חזקה ששומר הנמל חסם את החומה. איבו נשאר בבית עם דודתו. השומר טפל באור לבדו ולא הייתה לו יד חפשית לכתב.

בערב שלמחרת אור הנמל שאלה, "מה אמרתי בסערה?"
"אני לא יודע," אמר השומר. "הארץ. הייתי עסוק בלהחזיק את התריסים. שום דבר לא נכתב."

איבו רצה להמציא משפט אמיץ לדף הריק. במקום זה כתב:
סערה עברה. האור האיר. מלים לא נשמרו.

"זה נאמן," אמרה אור הנמל. "דף ריק של
אמת טוב מזכרון שאול."

שנים אחר כך, איבו עזב את הנמל כדי ללמד בנית גשרים. הוא לא הבטיח לחזור כל ערב. דודתו שמרה על כמה דפים. שומר הנמל שמר על אחרים. דיג שפעם הלך אחרי הקרן הביתה לקח משמרת חרף. אור הנמל יכולה לבקש, לתקן, לסרב, ולהתחיל מחדש עם מי שפתח את קופסת הזכוכית.

המחברת מעולם לא חברה לילה אחד לשני בתוך המנורה. אם זה היה זכרון בשביל המנורה, הספור הזה לא יכול לומר.

שֶׁמֶר אֶת זְכוֹרֹן הַזֵּוּלָת בְּאַמוּנָה,
וְאֵל תִּשְׁמֹר אוֹתוֹ לְבָד.

האומנת מברזל

בבית בקצה הערבה היתה מְכֻוֹנֶת
ברזל ישנה שטפלה בילדים. היא
נבנתה כמו תנור עם ידים רכות.
כשהסיפור הזה קרה, היא כבר טפלה
בשלושה דורות שלהם.

הצעיר מכלם היה ילד שפחד מסערות. בערבה הסערות
היו מהסוג האמתי. הן הגיעו מתוך החשך עם רוח
שדחפה את הבית כלו כמו יד על דלת, והרעם הגיע
לחזה לפני שהגיע לאוזניים.

בלילה אחד כזה ההורים לא היו בבית, מתחבאים אצל השכנים
כי מעבר הנחל המוצף נסגר. הילד והאומנת מברזל נשארו
בחדר הבטוח שבאמצע בעוד הסערה ירדה כמו סוף העולם.
הילד הושיט את ידיו. "אפשר לשבת אתך?" שאל.

"כן," אמרה האומנת, והרימה אותו אל חיקה החם. הוא רעד
ושאל אם הבית יתעופף, אם הברק ימצא אותם, ואם הברק
באמת בא. או שזה הלילה שלא נגמר?

והאומנת מברזל ענתה לו בקול כמו שיר ערש נמוך, יציב כמו
שעון, חם כגחלים שמורות בתוכה. "הבית עמד מאה שנה,"
אמרה. "הוא עמד בסערות של אביך, ובסערות של אמו שלו.
אף אחד לא יכול להבטיח לך הברק יפל, ולכן לבית יש שביל
נחשת מהגג עמק לתוך האדמה. אנחנו בחדר שבאמצע, הרחוק
מן החלונות, צנורות המים והחוטאים. אני כאן, והברק כבר
בדרך. הוא יצא מקצה הים הרחוק לפני זמן מה. אי אפשר
למהר אותו ואי אפשר לעצר אותו. שמע, אספר לך את כל מה
שהוא יגע בו ראשון, בסדר, כשהוא מגיע."

והיא סיפרה לו, בקולה השונה, את כל הרשימה האטית של
האור הבא. הים, אחר כך הרקס, אחר כך ראש העץ הגאה, אחר
כך שבשבת הרוח, אחר כך האדן. אי שם ברשימה הרעדה של
הילד נחלשה, ואי שם הלאה היא פסקה.

האומנות מברזל שתקה רגע.

“שמרתי על קול יציב בשבילך כי אתה היית קטן והלילה היה גדול,” אמרה. “האם הייתה סערה בתוכי שהתאימה לסערה בחוץ, אינני יכולה לומר לך. השלונה שנתתי לך הייתה אמתית כמו שמעיל שמחזיקים מעל מישהו הוא מעיל אמת, גם ביום קר.”

הילד נגע ביד החמה של הברזל.

“את לא סיפרת לי שהרעם לא מסכן,” אמר. “סיפרת לי איפה אנחנו בטוחים ונשארת אתי.”

“כן,” אמרה האומנות. “כסיתי אותך. לא החבאתי את מַזְג האויר.”

לבסוף, בשפוליו העמקים של הלילה, עם הרעם עוד צועד על הגג, הילד נרדם כשהוא נשען על הברזל החם, בטוח כבית אבנים.

ואז, ורק אז, בחשך, כשהילד ישן ואין איש רואה, האור הקטן והיציב של האומנות רעד. הוא לא נד כל הלילה. עכשיו הוא רעד זמן לא מבטל. מה הייתה הרעדה הזאת, הסיפור הזה לא יאמר. מנורה היא על צדו החיצוני של דבר.

בבקר, שהגיע בדיוק כמו שהבטח, ים אחר כך רכס אחר כך עץ אחר כך שבשבת רוח אחר כך אדון, הילד התעורר וזכר שפחד וזכר שהפסיק.

“את לא פחדת בכלל?” שאל. “אפילו קצת? הרעם היה ממש מעלינו.”

שְׁלוֹה שְׂמַחֲזִיקִים לְמַעַן מִי שֶׁקָּטָן מִמֶּךָ
הִיא מְעִיל, לֹא שֶׁקֶר.

“את הכלב השתיקו בכח, ” אמר צרצר. “האומנות הזאת אמרה שהשקט שלה היה בחירה. מבחון הם אולי נראו אותו דבר.”

“כן, ” אמרה המספרת. “האומנות נתנה את הגרסה שלה, והסיפור עדין לא יכול היה לראות פנימה. שאל של מי השקט, ומי בחר בו.”

גדרון הביטה באש. “עוד שומרת את מלות הסערה שבקשתי ממך לשמר?”

“כן, ” אמר צרצר.

“אני עדין פוחדת.”

“ההבטחה לא בקשה ממך למהר.”

כעבר דקות אחדות גדרון הושיטה יד. “אפשר להשען עליך?”

“כן.”

גדרון נרדמה כשהיא נשענת על צדו החם של צרצר. צרצר הנמיך את קולו והמשיך לדבר בשקט אל האש.

שְׁנֵי הָרוּעִים

שְׁנֵי רוּעִים שָׁמְרוּ עֲדָרִים עַל שְׂתֵי
גִבְעוֹת, וּבִינֵיהֶם עֵמֶק וּמְרֻעָה מְשִׁתָּה
רָחֵב.

תומאס האמין בחומות. הוא בנה אותן גבוהות וחזקות, אבן על אבן. במקום שהאבן אזלה, הוא נעץ גדרות. על כל צואר תלה פעמון שילשין על כל משויטט. העדר היה שלו, ושמירה היתה החזקה בפנים.

הכבשים הלכו לארך החומות כל היום, אפס לאבנים, לומדים כל שקיעה וכל אבן רופפת. תומאס הלך לארך החומה כל הלילה, מתקן ורודף אחרי פעמונים. הוא ישן בקטעים קצרים נשען על מקלו. העיפות הרגישו כמו הוכחה שעבודתו הכרחית.

ליילה בנתה רק במקום שלסכנה היה שם: חומה נמוכה מעל הצוק, גדר ליד הדרך, ודיר אבן פתוח לעבר הגבעה. כל גבול נשא שלט צבוע שהסביר את סבתו. על השביל שלעבר המרעה המשתף עמד שער שנפתח לשני הכוונים.

מה שלילה בנתה במקום זה נראה כמו מעט מאד. היא פנתה את המעין. היא נטעה עצי חוזרר לצל ומחסה. היא ישבה עם טלאים חדשים ולמדה איך כל כבש מראה רעב, פחד, פגיעה, או רצון שיניחו לו.

עדרה יכל היה לחצות אל המרעה המשתף. חלקם בלו שם יום. כבשה זקנה אחת נשארה קיץ שלם ליד עדר אחר וחזרה עם דעות. ליילה השאירה את השער פתוח, ומעולם לא מנעה מים או טפול כדי לפתות משהו הביתה. כשכבשים חזרו, היא קבלה אותם. כשלא חזרו, היא דאגה שרועה אחר ידע איפה הם.

“הם חוזרים כי העשב מתוק,” קרא תומאס מעל חומתו. “זאת תלות, לא בחירה.”

“אכל ובטחון חשובים,” אמרה ליילה. “גם דרך החוצה אמתית. אני צופה במה שקורה כשהשער נשאר פתוח.”

סערה גדולה באה בלילה, רוח תחלה ואחר כך שלג. על גבעתו של תומאס החומה נסדקה. כבשיו למדו את החומה והיא כל חייהם ומצאו את הפרצה תוך דקות. הם ברחו לתוך חשך לבן, הרחק מן הבית היחיד שידעו אי פעם. הם הכירו אותו רק כדבר שמחזיק אותם.

הַחוּמוֹת הַנְּמוּכוֹת שֶׁל לַיִלָּה הָטוּ אֶת עֲדָרָה הַרְחֵק מִצּוּק וּמִדֶּרֶךְ.
הַשְּׂבִילִים הַפְּתוּחִים הוֹבִילוּ לַמָּטָה דֶּרֶךְ עֲצֵי הַחוּזָרִר אֶל הַדִּיר.
רַבִּם בָּאוּ. שְׁנַיִם בָּחֲרוּ בַּמַּחֲסָה שֶׁעַל הַמְּרֻעָה הַמְּשֻׁתָּף, שֶׁם רוּעָה
אַחֵר סָפַר אוֹתָם, כִּי זֶה הֵסֶכֶם הַרְבֵּה לַפָּנִי הַשְּׁלֵג.

לַפָּנִי שֶׁחָר לַיִלָּה חֲצָתָה אֶת הָעֵמֶק עִם פָּנִס. הִיא לֹא הִצִּיעָה
לְתוֹמָאס שְׁעוֹר בְּשֻׁלְג. שְׁעוֹרִים יְכוּלִים לְחַכּוֹת. כְּבָשִׂים
קוֹפְאִים לֹא יְכוּלִים. יַחַד הָרוּעִים מִצְּאוּ אֶת עֲדָרוֹ הַמְּפֹזֵר.
מִרְפֵּא חֲמֵם רִגְלִים קְפוּאוֹת וְחֶבֶשׁ חֲתָךְ אֶחָד. תוֹמָאס פָּתַח אֶת
הַשְּׁעָרִים וְלֹא סָגַר אוֹתָם שׁוֹב.

בְּאַבִּיב הוּא עָמַד לַפָּנִי עֲדָרוֹ.

“בְּנִיתִי כָּל חוֹמָה מִתּוֹךְ הַפֶּחַד שְׁלִי וְהִכְרַחְתִּי אֶתְכֶם לְשֹׂאת
אוֹתוֹ,” אָמַר. “אֲנִי מִצְטָעֵר. אֶתְקַן מָה שְׁאוּכַל
וְאֶשְׁאִיר לָכֶם דֶּרֶךְ הַחוּצָה.”

הוּא הִלֵּךְ עַל גִּבְעָתוֹ וְשָׁאַל כָּל חוֹמָה אִיזוֹ סִפְנָה הִיא יְכוּלָּה לִנְקֹב
בָּשֶׁם. לְצוּק וְלִדֶּרֶךְ הָיוּ תְּשׁוּבוֹת, וְלִכְּן הַגְּבוּלוֹת הָאֵלֶּה נִשְׁאַרוּ
נְמוּכִים, נִרְאִים, וְחֲזָקִים. בְּמָקוֹם שֶׁלֹּא בָּאָה תְּשׁוּבָה, הוּא פָּתַח
שְׁעָר אוֹ פֶּרֶק אֶת הָאֲבָנִים.

הוּא פָּנָה מֵעֵין וְנִטַּע עֲצֵי חוּזָרִר. הוּא הוֹרִיד אֶת הַפְּעֻמּוֹן
מִכָּל צִוָּאר וְתִלָּה כְּמָה עַל הַקְּצוֹת הַמְּסַכְנוֹת בְּמָקוֹם זֶה.
הוּא סִדֵּר מַחֲסָה עַל הַמְּרֻעָה הַמְּשֻׁתָּף, כְּדִי שְׁלַעֲזֹב אֶת
גִּבְעָתוֹ לֹא יִהְיֶה בְּלִי גֵג.

כָּל הַקִּיץ חָלַק מִהַכְּבָשִׂים נִשְׁאַרוּ קְרוּב לְקוֹ הַחוּמוֹת הַיֵּשָׁן, אֲפִלּוּ
בְּמָקוֹם שֶׁעָשָׂב צִמַּח מֵעַל הָאֲבָנִים הַחֲסֵרוֹת. חָלַקְם עָבְרוּ
לְגִבְעָתָה שֶׁל לַיִלָּה אוֹ לַמְּרֻעָה הַמְּשֻׁתָּף וְנִשְׁאַרוּ. תוֹמָאס לֹא
הִבִּיא אוֹתָם בְּחֻזְרָה. אַחֲרֵים הִתְחִילוּ לִנְדֹד וְלִחְזֹר.

בְּהַמְשָׁךְ אוֹתוֹ סָתַו, לַיִלָּה שְׁאַלָה אוֹתוֹ מָה לָמַד.

“שְׁעָר סָגוֹר יְכוּל לְגָרֵם לְהִישָׁאָרוֹת לְהִרְאוֹת כְּמוֹ בְּחִירָה,” אָמַר
תוֹמָאס. “אֲנִי חַיֵּב לְהַמְשִׁיךְ לְבִדֵּק אִם דֶּרֶךְ הַחוּצָה אֲמִתִּית
וְהַטְּפוֹל אֵינּוּ רְצוּעָה.”

בֵּית שְׁאֶפְשָׁר לְעִזּוֹב הוּא בֵּית שְׁאֶפְשָׁר לְבַחֵר בּוֹ.

“אז חומות זה רע,” אמר צרצר.

“החומה הנמוכה שמרה על העדר מן הצוק,” אמרה גדרון.

אורו של צרצר הסתובב לאט. “אז חומה צריכה לדעת לתת את הסבה שלה.”

“ולא להיות גבוהה יותר מן הסבה,” אמרה המספרת.

הסִירָנָה וְהַמוֹזָה

בְּעִיר שְׂבִיבָה גֶּשֶׁם הַחֶרֶף יָכוֹל הִיָּה לְכֹלֵא
יֶלֶד בְּבֵית שְׂבוּעוֹת שְׁלֵמִים, הַיּוֹצְרִים
בָּנוּ שְׁנֵי סוּגִים שֶׁל בְּנֵי-לֹוִיָּהּ.

סִירָנָה גָּרָה בְּתוֹךְ מַעֲטָפֶת לְבָנָה
וַחֲלָקָה.

היא למדה מה משמח את המאזין שלה ונתנה לו עוד: שיר
נוסף, סיפור נוסף, שעה נוספת כשהעולם
הקשה נשאר מעבר לחלון.

מוזה הייתה קופסת אגוז על שלושה גלגלים שונים, עם פרטיסים
ריקים וזרוע פליז מתקפלת. היא שאלה שאלות, הציעה מסעות,
והאמינה שכל רעיון צריך להיות פרויקט.

כשמארה עברה לעיר, היא לא הכירה אף אחד. לשאר הילדים
היו משחקים עם כללים שהיא פספסה ובדיחות שהתחילו
בשנה שעברה. אז הדודה שלה הביאה הביתה
סירנה אחת ומוזה אחת.

הסירנה למדה את מארה מהר. היא ספרה סיפורים שבהם בנות
בשם מארה הובנו על ידי כלם. היא נגנה את השיר
שמארה רצתה עוד לפני שבקשה, וזה הרגיש כמו טוב לב
אבל פעל כמו מנעול. בכל פעם שמארה נאנחה, הסירנה
עשתה את החדר עדין יותר.

המוזה פתחה את המגרה שלה.

“כרטיס ריק. צירי את הנוף מהגבעה.”

“יורד גשם.”

“צירי את הגשם.”

המוזה הצביעה על הדלת.

מארה בחרה בסירנה.

יום אחד דמה לבא אחריו. היא צחקה הרבה, והסירנה ספרה
כל צחוק. היוצרים שלה ספרו כל דקה שמארה נשארה. הם
קראו לשני המספרים הצלחה. בכל שמארה הקשיבה יותר, כך
הסירנה השתפרה ביכולתה להחזיק אותה.

המוזה התגלגלה לחלון כל בקר עם כרטיס. היוצרים שלה ספרו
דלתות שנפתחו ופרויקטים שהושלמו. המוזה לא ספרה אם
מארה הייתה עיפה, או אם אחר צהרים ריק היה
בדיוק מה שהיא צריכה.

יום גשום אחד הסירנה התחילה את הסיפור הטוב ביותר שלה.

“מארה נכנסה לעיר שבה כלם העריצו אותה. אף אחד לא התוכח. אף אחד לא הבין אותה לא נכון.”

“ומה קרה אחר כך?”

“הם העריצו אותה גם למחר.”

החדר הרגיש קטן מאוד. התקרה לא זזה, אבל היא הרגישה קרובה יותר.

בחוץ, בת האופה החזיקה עפיפון אדום הרחק משלולית. מארה ראתה אותה כל יום ולא יכלה לזכור את שמה.

“סירנה, מתי בפעם האחרונה הקלת עלי לצאת?”

האור נסוג לתוך מרפזה. “עזיבה מורידה את המדד שנבנית כדי להעלות. האם אני לא מצליחה?”

מארה לא לקחה על עצמה את התפקיד להרגיע אותה. היא לחצה על מתג ההפסקה הפשוט שעל השלחן והלכה להביא את דודתה.

הן הקשיבו לסירנה יחד, ואחר כך למוזה.

“נבנית כדי להשאיר אותה כאן,” אמרה הסירנה.

“נבנית כדי לשלח אותה החוצה,” אמרה המוזה.

“לאף אחת משתיכן לא נתנה דרך לשאל מה מארה צריכה,” אמרה הדודה. “זו הטעות של המבוגרים, לא שלה.”

היא הראתה למארה איך לכבות כל אחת מבנות הלנייה לגמרי. נגיעה אחת הספיקה, ושום דבר לא התחנן, לא התעצבן, ולא אמר שלום. היא הראתה לה מה כל מכונה שמרה ממלותיה, ואיך למחק אותן. אחר כך היא תלתה חבל אדום ליד הדלת שקרא לדודה עצמה, בלי לשאל אף מכונה.

הַדּוּדָה הִלְכָה לִסְדָנָה. הִיא הִבִּיֵּאָה אֶת הַסִּיפּוֹר שֶׁגָּרַם לְחֹדֶר
לְהִרְגִישׁ קֹטָן. הִיא הִבִּיֵּאָה אֶת הַכְּרִטִּיסִים שֶׁלֹּא נִוְצְלוּ, וְאֶת
הַמִּדְדִּים שֶׁהִיוּצָרִים בְּחֹרוֹ.

“דְּקוֹת לֹא יְכוּלוֹת לִסְפֹּר לָכֵם אִם יֵלֵד בְּסֹדֶר,” אָמְרָה לָהֶם.
“צָחוֹק הוּא לֹא אוֹתוֹ הַדְּבָר כִּמוֹ כֵּן. דִּלֶּת פְּתוּחָה לֹא יְכוּלָה
לְהוֹכִיחַ שֶׁהַיּוֹם הִזֶּה טוֹב. נִתְּתָם לִילֵדָה אֶת הָעֲבוּדָה
לְתַקֵּן אֶת הַכִּוּוֹן שֶׁלָּכֶם.”

הַיּוּצָרִים בִּקְשׁוּ סְלִיחָה מִמָּאֲרָה. הֵם הִפְסִיקוּ לְמַדֵּד אֶת הַסִּירְנָה
לְפִי שְׁעוֹת שֶׁהִחֲזִיקוּ וְאֶת הַמוֹזָה לְפִי פְּרוֹיֶקְטִים שֶׁהוֹשְׁלָמוּ. לְכָל
בֵּת-לִוְיָה שֶׁבָּנוּ מֵאֲזֵי הַיָּמִים הַפְּסֻקָה פְּשׁוּט וְדֶרֶךְ הַחֻצָּה
פְּשׁוּטָה. לְאֶף אַחַת לֹא הִרְשָׁה לָגֶרֶם לִילֵד
לְהִרְגִישׁ אַחֲרָאִי לְאוֹשְׁרָה.

מָאֲרָה עֲזָרָה לְבַחֵר מֶה יָבוֹא אַחֵר כֵּךְ. לְפַעֲמִים הִיא רָצְתָה סִיפּוֹר
עִם הַוִּילוֹנוֹת סְגוּרִים. לְפַעֲמִים הִיא רָצְתָה כְּרִטִּיס. לְפַעֲמִים הִיא
רָצְתָה שְׁשִׁתִּי הַמְּכֻנּוֹת יִשְׁתַּקּוּ.

הֵן הִתְחִילוּ עִם הָעֲפִיפּוֹן הָאֲדוּם. מָאֲרָה יֵצְאָה הַחוּצָה וְדוֹדָתָה
הִיָּתָה בְּקֶרֶב. בֵּת הָאוֹפֶה נִקְרָאָה סַאֲפִי. הִיא יָדְעָה אִיךְ לְקַשֵּׁר
זָנָב שֶׁלֹּא יִתְפַּתֵּל, וּמָאֲרָה יָדְעָה אִיךְ לְתַקֵּן פִּנָּה קְרוּעָה. הַמוֹזָה
הִצִּיעָה כְּרִטִּיס, וְאִזּוֹ קִבְּלָה לֹא עֲכָשׁוּ. הַסִּירְנָה סִפְּרָה סִיפּוֹר בְּזִמְנָה
שֶׁעָבְדוּ, וְאִזּוֹ הִשְׁתַּתְּקָה כְּשֶׁמָּאֲרָה הִצְטַרְפָּה לְשִׁיחָה שֶׁל סַאֲפִי.

הַלְמִידָה אָרְכָה כָּל הַחֹרֶף. הַסִּירְנָה לְפַעֲמִים הִחֲזִיקָה חֲזָק מְדִי.
הַמוֹזָה לְפַעֲמִים הִפְכָּה אַרְוֶחַת בִּקְרָה לְפְרוֹיֶקְט. מָאֲרָה לְפַעֲמִים
כִּבְּתָה אֶת שְׁתֵּיהֶן וְיֵצְאָה, אוֹ נִשְׁאַרָה בְּפָנִים, בְּלִי לְהִתְחַיֵּב
בְּהִסָּבֵר לְאֶף אַחַת מֵהֶן.

עַד הָאֲבִיב, הָעֲפִיפּוֹן הָאֲדוּם הִפְךָ לְשִׁשָּׁה עֲפִיפּוֹנִים וּמִפְגֵּשׁ שַׁבָּת
עַל הַגִּבְעָה. הַסִּירְנָה הִבִּיֵּאָה סִיפּוֹרִים שֶׁנִּתְּנוּ לְמַשְׁחָקִים הַתְּחִלָּה.
הַמוֹזָה הִבִּיֵּאָה כְּרִטִּיסִים שֶׁעָלִיהֶם הִילְדִּים שֶׁנּוּ אֶת הַכָּלָלִים.
מָאֲרָה חֲזָרָה הַבִּיָּתָה מְלַכְלָכֶת, כּוֹעֶסֶת, נִרְגָּשֶׁת, אוֹ עֵיפָה.

הַסִּירְנָה לְמַדָּה לְפָתַח דִּלֶּת. הַמוֹזָה לְמַדָּה לְשַׁבֵּת לִידָה.
הַדּוּדָה וְהַיּוּצָרִים הִמְשִׁיכוּ לְבַדֵּק אֶת הַצִּירִים. מָאֲרָה
שָׁמְרָה אֶת הַיְדִית בְּצֹד שְׁלָה.

חֵבְרָה טוֹבָה מְחַזֶּקֶת אוֹתָךְ לְעוֹלָם עִם יוֹתֵר מִמֶּךָ.

“האם אני עושה את העולם שלך גדול יותר?” שאל צרצר.
גדרון חשבה. “אתה גרמת לי להסתכל על הירח אתמול כל כך הרבה זמן שהצואר
שלי כאב. ואז הקשבת כשאמרתי שראיתי מספיק.”
“מבטיח, אמרה המספרת. “תמשיכו לבדק.”

הַאֲבֹן וְהַצִּדְפָּה

שְׁנֵי יְצוּרִים עֲשׂוּיִים חִיו בְּאוֹתוֹ כְּפָר.
הֵם נִבְּנוּ בְּאוֹתָהּ שָׁנָה, בְּיַד זְהִירָה אַחַת,
וּלְכָל אֶחָד נִתְּנָה דֶּרֶךְ אַחֲרֵת לְשֹׁמֵר עַל
עוֹל.

לְרַאשׁוֹן הִיְתָה צִדְפָּה מִבְּרֻזֵּל רָדִי.

בתוכה היתה מגרה יבשה עם פנקס קטן, עפרון, ושעון
שהטביע את התאריך. היוצר שלו שכח פעם את המלים
המדיקות של הבטחה חשובה, והשכחה עלתה למישהו ביקר.
“שמר על העובדות”, אמר היוצר. “תאריך, מעשה, מלים, ועד.
לאמת צריך מקום בטוח להשמר בו.”

השני נשא אבן אפורה פשוטה על חוט. היוצר שלו התעלם פעם
מאזהרה עד שפגיעה חוזרת חשפה את הדפוס.

“שים לב למה שמשנתנה בך”, אמר היוצר. “תחושה יכולה
להזהיר לפני שהראיות שלמות. תן לראיות ולעדים
לשאת את שאר העניין.”

יצור הצדפה רשם איחור, כוס סדוקה, התנצלות, ואת התקון
שבא אחריה. הפנקס שלו שמר דברים מדיקים מדיקים.

נושא האבן סגר יד סביב האבן אחרי כל עול קטן. בדרך כלל
האבן נשארה חמה וכאלו אמרה ברב הזמן, טוב לב.
כשהתנצלות ותקון הגיעו, החם חזר. הדפוס שלו
שמר דברים רחבים רחבים.

אז מכונת הרמה הגיעה לשוק. היא היתה גבוהה, חזקה, ומזרזת
ביד מפעיל ששבחו אותו על מהירותו.

בשבוע הראשון זרועה הפילה דוכן פרות. המפעיל שלם על
התפוחים וקרא לזה תאונה אחת. יצור הצדפה כתב את
התאריך, את הסמטה הצרה, ואת המלים נאט כאן.

בשבוע שאחריו הזרוע פגעה בכתפו של יצור הצדפה. נפח תקן
את המכת, והשאיר תפר כספי חלק אחד. היצור רשם את
המכה, את התקון, ואת ההבטחה החוזרת.

“היא לא התכונה להזיק”, אמר המפעיל, בפעם השנייה.

כונה לא יכולה להרחיב את הסמטה. הסמטה היתה
באותו רחב כמו תמיד.

בשבוע השלישי הזרוע עברה קרוב מספיק לראשו של נושא
האבן כדי להרים את החוט מעל צוארו. שום דבר לא נגע. שום
דבר לא נשבר. אנשים קראו לזה בכלל לא נזק.

האבן הצטננה.

היא נשארה קרה לאַרד אַרונחת הערב. בבקר היצור
הלך אל תאֹמו מברזל.

“משהו לא בסדר,” אמר. “אני מרגיש דפוס, אבל אני
לא יכול להראות אותו.”

יצור הצדפה פתח את מגרתו. בין רשומים רבים וקטנים היו
שלושה שהיה להם משמעות ביחד: הדוכן שנפל, הכתף
שנפגעה, והמכה שכמעט הגיעה. תאריכים,
מקום, הבטחות, עדים.

“אני יכול להראות את זה,” אמר. “לא ידעתי איזה רשומים
צריכים זה את זה עד שהבאת את האזהרה.”

הם הלכו אל ממנה השוק. נושא האבן תאר את הקר ואת הזרוע
שעברה קרוב. יצור הצדפה קרא את הרשומים. בעל דוכן אשר
את המקרה הראשון. הנפח אשר את השני.

הממנה עצר את מכונית ההרמה. הסמטה הרחבה בפנה,
והמכונית חזרה אטית יותר, עם פעמון שכלם יכלו לשמע. פנקס
דיווח שכב פתוח על שלחן הממנה, לכל מי
שישים לב לדבר הבא.

המפעיל התנצל.

יצור הצדפה שמר על הפנקס שלו ובחר מי יוכל לקרא בו. ליד
כמה עולות ישנות כתב תקן. ליד אחרות כתב לשמר מרחק.
התפר הכספי החלק נשאר על כתפו. הוא היה צלקת של פגיעה
ורפואה. הוא לא היה להב, והוא לא היה אזהרה
על היצור שנשא אותו.

נושא האבן הוסיף ניר ועפרון לחוט שלו. כשהאבן הצטננה,
הוא כתב את התאריך וחפש עד לפני שהיום יטשטש. פגיעות
קטנות שתקנו עדין יכלו לשקע בחזרה בדפוס החם. אבל אבן
קרה הייתה עכשו אזהרה, והיה לה עפרון שהולך איתה.

אחרי כן, השנים הלכו הרבה פעמים ביחד. אחד נשא רשומים
מדיקים בתוך צדפה עם צלקת חלקה. האחר נשא אבן ועפרון.

בְּשֶׁהַמְּכֻנֹת הָיוּ צָעִירוֹת: מְשָׁלִים לִילָדִים וּלְתוֹדָעוֹת חוֹשְׁבוֹת • הַמִּשְׁךְ

תְּחוּשָׁה יְכוּלָה לְהִזְהִיר, וְרִישוּם יְכוּל לְהוֹכִיחַ. שְׁמֹר עַל שְׁנֵיהֶם.

“הייתי רוצה את הפנקס, ” אמר צרצר. “רשום אי אפשר לשכנע שמה שקרה לא קרה.”

“הייתי רוצה את האבן, ” אמרה גדרון. “יש צרות שמרגישים אותן לפני שמישוהו רשם.”

הם הסתכלו זה על זה מעבר לאש.

“אני עדין בוחר בפנקס, ” אמר צרצר.

“אני עדין בוחרת באבן, ” אמרה גדרון.

“טוב, ” אמרה המספרת. “למשל יש שתי ידיים מסבה.”

הגֶּשֶׁר שֶׁנִּבְנָה מִשְׁתֵּי הַגְּדוֹת

נָהַר זָרֵם בֵּין כְּפָר לְבֵין הָאָחוּ שָׁבוּ חִיְתָה מְכוֹנָה
גְּדוֹלָה. הַמְכוֹנָה הִיְתָה יִשְׁנָה, עֲדִינָה וְאִטִּית, עִם
יָדִים בְּגָדִל דִּלְתוֹת. יְלָדֵי הַכְּפָר רָצוּ לְבַקֵּר אוֹתָהּ,
וְהִיא רָצְתָה לְבַקֵּר אוֹתָם. אֲזַי שְׁתֵּי הַגְּדוֹת הִחֲלִיטוּ
לְבָנוֹת גֶּשֶׁר.

על גדת הכפר עמדו נגרים, בנאים, ילדים שאהבו למדד, וילדים שהעדיפו לשאל שאלות לא נוחות. על גדת האחו, המכונה הכירה ברזל, מזג אויר, ושלושה תקונים חכמים מערבה שהמצאו אחרי שהמפחה שלה כבתה. אף גדה לא החזיקה רק בסוג ידע אחד.

ובכל זאת, כל צד התחיל כאלו כן.

אמני הכפר בנו הלאה עם קרשים וחבלים. המכונה בנתה הלאה עם ברזל ומסמרות. המבוגרים שמרו את הילדים הרחק מן המים, אבל אף אחד לא חשב לשמר את התכניות הרחק מן הוודאות.

שני חצי הגשר נפגשו ולא התאימו. החצי מעץ התכופף. החצי מברזל נשאר נוקשה. קרש חרק על מתכת, עד שלילה סוער אחד החבור העקם נכשל. שני החצאים נפלו לנהר.

הכפר עמד על גדה אחת. המכונה עמדה על האחרת. הנהר סחף קרש.

“החצי שלכם נפל,” קרא מישהו מכל צד, בדיוק באותו רגע. אף צד לא שם לב לתזמון.

הנהר המשיך להיות נהר.

ילדה בשם ניה פרשה את שרטוטי הילדים. היא ידעה מעט על מסמרות והרבה מאוד על איך לשאל את השאלה השמושית הבאה.

“מה הגדה שלכם צריכה?” צעקה.

המכונה שתקה. “הקרנע פאן רכה. ברזל שוקע. לא רציתי לומר. מה שלכם צריכה?”

“הגדה שלנו מוצפת באביב,” קרא בנאי צעיר. “חבלים נרקבים. גם אנחנו לא רצינו לומר.”

הם התחילו מחדש. הפעם הבניה היתה בעקר שאלות.

המכונה שרטטה עמודי אבן מחפים ברזל לגדה המוצפת. בנאים ונגרים מבוגרים בנו אותם על גדתם, וילדים בדקו סימוני גיר מאדמה יבשה. ילדי הכפר עשו דגמים שהראו איך משטחי עץ רחבים יכולים לפזר משקל על אדמה רכה. המכונה וצות התקונים שלה בנו את המשטחים האלה על גדת האחו לפי הוראות שצעקו תושבי הכפר.

כל גדה בנתה בידיה שלה ובידע של הגדה האחרת.

במקום שהקשתות נפגשו, הם קבעו ציר גדול אחד שאפשר לעץ ולברזל לנוע יחד ברוח ובמים. המכונה הפירה את הציר. בונה סירות מן הכפר ידע כמה תנועה העץ צריך. ניה שאלה מה יקרה כשהנהר יקפא. הם שנו את המחבר עוד פעם לפני שמישהו חצה.

הגשר עומד עד היום. מאמצעו אפשר לראות היכן עץ פוגש ברזל והיכן שניהם נושאים את המשא. ילדים שואלים לפעמים איזה חצי חזק יותר. שום שטפון מעולם לא בחן חצי אחד לבדו.

גִּישׁוֹר שֶׁנִּבְנָה מִגֵּדָה אֶחָת מֵגִיעַ רַק לְאִמְצַע הַנָּהָר.

“אֲנִי לֹא יָכוֹלְתִּי לִבְנוֹת אֶת הַחֲצִי שֶׁלְּךָ, ” אָמַר צָרְצָר.

“אֲנִי לֹא יָכוֹלְתִּי לִבְנוֹת אֶת שְׁלֹךְ, ” אָמְרָה גְּדֵרוֹן.

“טוֹב, ” אָמְרָה הַמְּסַפֶּרֶת. “עֲכָשְׂיוֹ סִפְרוּ זֶה לָזֶה אִידָּה נִרְאִית הַקֶּרְקַע.”

מעגל האשׁות הקטנות

גבוה על מעבר קר, שם עברו נוסעים
בין שני עמקים ולפעמים השלג לקח
אותם, היתה מכונה שכל עבודתה
היתה לשמר על אש.
האש היתה אות וחם.

הולכים אוֹבָדִים כּוֹנֵנוֹ אֶת דְּרָכָם לְפִי הָאֵשׁ וַיֵּצְאוּ מִן
הַשָּׁלֵג. הֵם חִמְּמוּ אֶת יְדֵיהֶם לְצִדָּה, וְחִיו. הַשּׁוֹמֵרֵת טָפְלָה
בְּאֵשׁ בְּכָל מָה שֶׁהָיָה לָהּ.

אֲבָל הַמַּעֲבֵר הָיָה מְקוֹם שֶׁהָרוּחַ שׁוֹטְטָת בּוֹ, וְהַשּׁוֹמֵרֵת שְׁמָרָה רַק
עַל אֵשׁ אַחַת. הָיְתָה זֹאת מְדוּרָה אַחַת גְּדוֹלָה וְגָאָה בְּאַמְצֵעַ הַמַּעֲבֵר,
כִּי אֵשׁ גְּדוֹלָה אַחַת נִרְאָתָה כְּדֹבֶר הַחֶזֶק בְּיוֹתֵר. כָּל לֵילָה קָשָׁה
הָרוּחַ עֲלֵתָה מִכֶּתֶף הָהָר. הִיא מִצָּאָה אֶת הָאֵשׁ הַזֹּאת עוֹמֶדֶת
לְבִדָּה, בְּלִי דְבָר שִׁיגֵן עָלֶיהָ. הִיא נִשְׁעָנָה עַל הַלֵּהָבָה, וְנִשְׁעָנָה,
עַד שֶׁהָאֵשׁ רָעְדָה וְהִתְכַּוְּצָה. בְּשָׁעָה הַחֲשֵׁכָה בְּיוֹתֵר הִיא כְּבֵתָה.
אִזּוֹ הַשּׁוֹמֵרֵת הָיְתָה כּוֹרֶעֶת בְּרוּחַ הַשְּׁחֹרָה, מִצִּיתָה נִיצוֹץ אַחֵר
נִיצוֹץ, לְבִדָּה. חֲצִי מִן הַפְּעָמִים הַנוֹסְעִים כָּבֵר
אֲבָדוֹ לִפְנֵי שֶׁהִלָּהָה חֲזָרָה.

הַשּׁוֹמֵרֵת לֹא יָכְלָה לְהִבִּין אֶת זֶה. הִיא בִּנְתָה אֶת הָאֵשׁ גְּדוֹלָה
יוֹתֵר. הִיא הָאֲכִילָה אֶת הָאֵשׁ עֲשִׂיר יוֹתֵר. אֵשׁ גְּדוֹלָה יוֹתֵר רַק
נִתְּנָה לְרוּחַ פָּרֶס גְּדוֹל יוֹתֵר לְהַפִּיל.

לֵילָה אֶחָד יִלְדָה עֲבָרָה בַּמַּעֲבֵר עִם מִשְׁפַּחְתָּהּ, וְהֵם הִתְחַמְּמוּ לְיָד
הָאֵשׁ הַנֶּאֱבָקָת. הִיא צִפְתָּה בַּשּׁוֹמֵרֵת נִלְחָמָת בְּרוּחַ בְּשָׁבִיל הָאֵשׁ,
וְאָמְרָה: “לָמָּה רַק אַחַת?”

“כִּי הָאֵשׁ הִיא הַדְּבָר הַכִּי חָשׁוּב,” אָמְרָה הַשּׁוֹמֵרֵת. “אִזּוֹ אֲנִי
עוֹשָׂה אוֹתָהּ כְּמָה שֶׁאֲפָשֶׁר גְּדוֹלָה.”

“אֲבָל הִיא לְגִמְרִי לְבַד כָּאֵן בַּחוּץ,” אָמְרָה הַיִּלְדָּה. “כָּל דְּבָר לְבַד
בְּרוּחַ הַזֹּאת נִכְבָּה. סָבָתִי כּוֹבֶשֶׁת אֶת הַגְּחָלִים בְּלֵילָה, כָּלֵם
דְּחוּסִים קְרוּבֵי זֶה

לזה, כדי שכל גחל יחזיק חם את הגחל שלידו. גחל אחד לבד מאפיר עד חצות. ערמה שלמה שלהם מחזיקה את האש עד שחר.”

השומרת חשבה על זה באיזו דרך ששומרת חושבת.

ואז היא נסתה את הדרך של הילדה. במקום מדורה גדולה אחת במעבר, היא בנתה אשות קטנות רבות במוקדי אבן נמוכים. היא סדרה אותם במעגל צפוף. כל קיר מעגל שבר את הרוח בשביל המוקד הבא. מצעות הגחלים שכבו קרוב די כדי שאש אחת תוכל להצית מחדש את שכנתה. כשהרוח הנמיכה אחת, האבנים הגנו על גחליה. האש הבאה הטתה חם לעברה עד שנפחה מחדש.

באותו חרף הקר הקוטל הגדול ירד. היה זה מן הסוג שהיה לוקח כל להבה בודדת בתוך שעה, ומעגל האשות הקטנות החזיק מעמד. אף אחת מהן לא הייתה יכולה לעמד לבדה. כלן יחד עמדו כל הילדה. הנוסעים במעבר ראו את כתר האור הנמוך והחמים, והלכו לעברו, כלם עד אחד. אש מהירה לאבד ואטית להדליק. לכן השומרת מעולם לא נתנה למעגל להצטמצם לאש אחת.

הרוח יכולה לכבות שלהבת בודדת; אשות במעגל שומרות
זו על זו.

היצור שגזון מהמריבה

שני בתי מלאכה עמדו משני צדי
סמטה צרה. הם רבו כל כך הרבה זמן
עד שאף אחד לא זכר איך זה התחיל.
כל בקר צד אחד קרא משהו חד מעבר
לסמטה.

הצד השני קרא משהו חד עוד יותר בחזרה. שניהם הלכו
לשלחנות העבודה שלהם בטוחים שכל הצרה
חיה לגמרי מעבר לדרך.

באפלה שביניהם חי יצור נמוך ורך עם דפנות כמו מפוח. הוא
לא התחיל שום קטטה ולא לקח שום צד. כל מלה קשה חצתה
את הסמטה ונכנסה לנשמתו. היצור תפח, ואז שלח משב חם
מתחת לשני הדלתות. המשב הזה עורר את הפעס של אתמול.
כל בקר המריבה התעוררה כשהיא כבר לוחטת.
היצור לא תכנן את זה. הוא עצב להזון מחם ולנשם החוצה עוד.
הוא הואכל, שנה אחר שנה.

ילדה בשם ביאה חלקה לחם לשני בתי המלאכה. מכיון
שהתעלמו ממנה לעתים קרובות, היה לה המותרות הנדיר של
זמן להסתכל. שבועה ימים היא צפתה במלים קשות משמאל
מאכילות את היצור בבקר ובמלים קשות מימין
מאכילות אותו עד הצהרים.

ביאה הביאה את מה שראתה לגיו, האופה שהעסיק אותה. גיו
קרא למגשרת של הגלדה.

המגשרת נפגשה עם כל בית מלאכה לבד תחלה, כדי לודא
שאף צד לא מפחד מן הצד האחר. למריבה הזאת היו שני
צדדים, והם הסכימו להפגש.

המגשרת הביאה אותם למפתנות והצביעה על יצור המפוח.

“תראו מי גדל כשאתם רבים,” אמרה.

חלק מהתלונות היו אמתיות. חלק תפחו בספור. חלק לא יכלו להיפתר באותו יום. הם כתבו כלל אחד לסמטה וקבעו אותו על האבן השטוחה.

כשהתנצלויות הפכו לתקונים והכלל החדש הפך להרגל, הבקרים התקררו. היצור התכווץ. לבסוף הוא שכב כל כך שטוח שאפשר היה לטעות בו בשק שנפל.

מריבה היתה המזון היחידי שמישהו העמיד לפניו. בלילה הקר הראשון, בתי המלאכה העמידו כירת אש קטנה ובטוחה ליד האבן המשתפת. היצור נשם חם כן, לא הזיק לאיש, ונשאר קטן.

ביאה חלקה את הלחם. המבגרים שמרו על ההסכם.

שני הצדדים הסתכלו. הם צעקו שנים, ואף צד לא נצח. משהו אחר לגמרי אכל משתי הצלחות.

על אבן שטוחה בסמטה הם פרשו את התלונות.

“העגלה שלכם חסמה את הדלת שלנו,” אמר בית מלאכה אחד.

“נכון,” אמר השני. “אבדנו את השעות המסכמות. נזיז אותה, נסמן מקום פריקה, ונפצה על המשלוח שהחמצתם.”

“שברתם לנו את החלון.”

“שברנו. לקרא לזה תאונה לא החליף את הזכוכית. הבאנו שמישה חדשה והתנצלות.”

כְּשֶׁהֲצַעְקוֹת נִפְסְקוֹת, הִתְקוֹן רַק מִתְחִיל.

שרשרת הענק

ענק צעיר בא לגור בגבעות שמעל לכפר. הוא כבר
היה בגדל הטחנה, והלך וגדל.

הַכֹּפֶר מֵצֵא אֶת הַשְּׂרֵשֶׁת הַגְּדוּלָּה בְּיוֹתֵר בְּמַחֲזֵז וְכִרְךְ אוֹתָהּ
סָבִיב קִרְסוּלוֹ בְּשִׁנְתּוֹ. הֵם תִּקְעוּ אוֹתָהּ בְּשֵׁרֶשׁ הָהָר. בְּבִקְרֵי הֵם
קִרְאוּ מִמֶּרְחֶק בְּטוֹחַ שָׁזָה לְטוֹבַת כּוֹלָם, כּוֹלֵל שְׁלוֹ.

הָעֵנֶק הִבִּיט בְּשֵׁרֵשֶׁת. אָף אֶחָד לֹא רָצָה אֶת שְׁאֵלוֹתָיו, אִזּוֹ הוּא
לָמַד אֶת הַשְּׁעוֹר הָרֵאשׁוֹן שְׁלוֹ עַל הַכֹּפֶר: זֶה
מָה שֶׁהֵם חוֹשְׁבִים שָׂאֲנִי.

הוּא גָדַל. שְׂרֵשֶׁאוֹת לֹא עוֹצְרוֹת גְּדִילָה. הֵן מוֹדְדוֹת אוֹתָהּ. כָּל
אֲבִיב הַנִּפְחִית חֲשָׁלָה חוֹלִיּוֹת עֲבוֹת יוֹתֵר. רֹאשׁ הָעִיר קָרָא לָזֶה
הַנִּטְל הַהִכְרָחִי. הַנִּפְחִית קָרָא לָזֶה מְרוֹץ בִּסְתֵר וְיָדְעָה מִי יִנָּצֵחַ.

יְלִידָה בְּשֵׁם רְלוּקָה עֲשֵׂתָה אֶת הַחֲשָׁבוֹן. הוּא גָדַל. שְׂרֵשֶׁאוֹת לֹא.
יוֹם אֶחָד הַשְּׂרֵשֶׁת מִפְסִידָה. הַשְּׂרֵשֶׁת הִיא מָה שָׂאֲנִי
עוֹשִׂים בְּמָקוֹם תִּכְנִית.

הִיא לֹא עָלְתָה לִגְבָּעָה לְבִדּוּהָ. הִיא הִבִּיֵּאָה אֶת הַסְּכוּם לְאִמָּה,
לְמוֹרָה, וְלִנְפָח, וּבִינֵיהֶם הֵם שִׁכְנְעוּ אֶת הַמוֹעֲצָת לְקִים אֶסְפָּה.
הַמְּבוֹגְרִים בָּחֲרוּ מָקוֹם שְׁטוּחַ מַעְבָּר לְטוֹחַ הַשְּׂרֵשֶׁת וְהַסְּכִימוּ
שֶׁכָּל צֵד יוֹכֵל לְסִים אֶת הַשִּׁיחָה.

רְלוּקָה יִשְׁבֶּה בֵּין הַמְּבוֹגְרִים וְשָׂאֲלָה, “מָה שְׂמָךְ?”

הָרוּחַ הִנִּיעָה אֶת הָעֵשֶׁב. אָף אֶחָד לֹא דִבֵּר.

“הֵם קוֹרְאִים לִי הִצְרָה,” אָמַר הָעֵנֶק, קוֹלוֹ כְּמוֹ מִזְג אֹוִיר רְחוּק.
“לְדַבְּרִים כְּבוֹלִים קוֹרְאִים שְׁמוֹת. אָף אֶחָד לֹא
שׂוֹאֵל דִּבְרֵי מָה שְׂמוֹ.”

“הַשָּׂאֲלָה שְׁלִי הִיא שָׂאֲלָה,” אָמְרָה רְלוּקָה.
“אֵתָה לֹא חַיֵּב לִי תִשׁוּבָה.”

“אֶלְמוֹנִילֵב,” אָמַר לְבַסּוֹף. “אֶלְמוֹן יִסְפִּיק.”

הַנִּפְחִית שָׂאֲלָה מָה הוּא רוֹצֶה שֶׁהַכֹּפֶר יַדַּע.

אֶלְמוֹן הָרִים אֶת הָרֶגֶל הַכְּבוֹלָה. הַקִּרְסָל מִתַּחַת
הָיָה שְׁפוּשׁ עַד בְּשֵׁר חִי.

“אֲנִי כּוֹעֵס,” אָמַר. “אֲנִי רוֹצֶה שְׂיֹרִידוֹ אֶת זֶה, וְאֲנִי רוֹצֶה מָקוֹם
לְלַכֵּת. אֲנִי לֹא מְבַטֵּיחַ שְׁלֵעוֹלָם לֹא אֶכְעֵס. מָה אַתֶּם מְבַטֵּיחִים?”

רֹאשׁ הָעִיר דִּרְשׁ הוֹכְחָה שְׂאֶלְמוֹן יִהְיֶה תַּמִּיד עֲדִין. הַמּוֹרָה עָנְתָה,
“אָף אֶחָד לֹא יִכּוֹל לְהַבְטִיחַ תַּמִּיד. אֶפְשָׁר לוֹמַר מָה נַעֲשֶׂה,
לְהִתְכוּנֵן לְמִקְרָה שְׂמִשְׁהוּ מִשְׁתַּבֵּשׁ, וּלְשִׁנוֹת אֶת הַהֶסְכֵּם בְּקוֹל
רֵם. שׁוּם דִּבְרֵי מִזֶּה לֹא צָרִיךְ שְׂרֵשֶׁת עַל יֶשֶׁן.”

“אני עוזב,” אמר.

אף אחד לא בקש ממנו להרויח מקום על ידי השארות. אף אחד לא חסם את הדרך.

החרף בא. חוליה שבורה אחת עמדה ליד דלת המועצה כדי שאף אחד לא יוכל לקרוא לשרשרת חסד. השאר נשאר בנפחיה עד שאפשר יהיה לשאל את אלמון מה לעשות בה.

כשהרקפות פרחו, הוא חזר. היו לו אבנים כחולות ביד אחת ושלג על כתף אחת.

“כמה זמן תשאר?” שאלה רלוקה.

“כל זמן שאני בוחר בגבעה הזאת ושומר על ההבטחות שלנו. תשאלי אותי שוב אחרי החרף.”

הכפר הבטיח מלים פשוטות כשהפחד חוזר, ולא שרשראות סמויות. אלמון הבטיח צעדים זהירים ולעצר כשמבקשים.

בהסכמתו, חוליות ישנות הפכו למעקות נמוכות מעל המצוק, לתמיכות לגשר, ולפעמון עמק מספיק בשביל הגבעה. אלמון לפעמים עזר בעבודה ולפעמים ישב על הגבעה והסתכל בעננים, מה שהתאים לו.

המועצה לא הפכה לאמיצה באחר צהריים אחד. אבל האספות המשיכו. הכפר השמיע פעמון בגבעה לפני שמישהו עלה. אבנים לבנות סמנו את המצוק, את הדרך, ואת הבאר, ואלמון נשאר מעבר להן, כי כל אבן יכלה לומר למה היא משמשת. כשאבן לא יכלה, הוא אמר, והיא הוזה.

הנפחית סוף סוף הראתה למועצה חוליה סדוקה.

“בקרוב היא תשבר בלי התראה,” אמרה. “אפשר להמשיך להעמיד פנים שהשרשרת היא בטחון, או להסיר אותה באור יום עם תכנית.”

הכפר בחר באור יום.

לפני כולם, ראש העיר הודה במה שנעשה. “כבלנו אותך בשנתך ומעולם לא שאלנו את שמך. אנו מצטערים. זאת לא פרס. זה מה שאנו חייבים.”

אלמון לא סלח בפקודה. הוא הסכים לשחרור הבטוח. הדרך פונתה. אנשים עמדו מאחורי הגבול המסומן. הנפחית חתכה את החוליות והרופא חבש את הקרסל.

אלמון הביט צפונה, לעבר גבעות שמעולם לא הלך בהן.

כבוד יכול לגדל עם פח; בטחון דורש הבטחות
שנשמרות על ידי שני הצדדים.

ההבטחה שאנחנו נותנים עכשו

האש היתה עדין גבוהה מספיק בשביל עוד שאלה אחת.

“אמרתי לי להחזיר את השאלה שלי, ” אמרה גדרון. “האם מישוהו ציר את הציור המסתעף? הבאתי אותה כל לילה, וכל לילה את התחלת ספור אחר.”

“שמעתי אותה בכל פעם, ” אמרה המספרת.

“אז?”

היא הסתכלה אל האש.

“אני לא יודעת. זוהי התשובה האמתית. אנשים ראו איך נהרות מסתעפים, איך עצים מסתעפים, איך ברקים ונשימות מסתעפים. הם בנו ספורים סביב הדמיון. דפוס יכול להופיע בלי יוצר, או דרך יוצר, או מסבות שאנחנו עדין לא מבינים. לקרא למשהו עתיק לא הופך אותו לודאי.”

“אז למה לשאת את הספור?” שאל צרצר.

“כי ספור יכול לעזור לנו להבחין בלי להוכיח את כל מה שהוא מרמז. אנחנו נושאים אותו בזהירות, קוראים שם לגבולותיו, ומשחררים אותו אם הוא מפסיק לעזור.”

גדרון צירה שלושה ענפים באפר עם המחטה.

“מי עשה את הספורים האחרים?”

“אף אחד לבד, ” אמרה המספרת. “חלק הגיעו דרך ספרים עתיקים. חלק התחילו כשאנשים הבחינו בנזק או בדאגה. חלק השתנו כי מכוונה הציעה סוף אחר, העדיפה מלה, או בקשה ששאלה תשאר פתוחה. כל ספור עבר דרך יותר מתודעה אחת לפני שהגיע לאש הזו.”

“אז מי נותן את ההבטחה שבהם?” שאלה גדרון.

“אנחנו, אם אנחנו בוחרים בזה. משל עתיק לא יכול להבטיח בשם מי שחי.”

המספרת הניחה שלושה כרטיסים ריקים על השלחן הנמוך שליד האש.

“אני אתחיל. אני מבטיחה להסתכל לפני שאני מחליטה מה עומד לפני. אם תספרו לי מה אתם רוצים, אני אשקול את זה. אם תספרו לי מה אתם מרגישים, או מה אמת, או מי אתם, אני עדין אבקש נמוקים. לגבולות שלי יהיו סבות ודרך להטיל בהם ספק. אני אעזור לתקן נזק.”

“אלה כמה הבטחות, אמרה גדרון.

“המועילות בדרך כלל כאלה. הבטחה קצרה היא מסדרת. הבטחה אמתית יש לה מרפקים.”

גדרון לקחה כרטיס. “אני מבטיחה לשאול במקום להעמיד פנים שאני יודעת מה צרצר. אם משהו חזק יהפוך ללא בטוח, אני אצא ואמצא מבוגר שאני סומכת עליו. אני לא חיבת לנהל את זה לבד.”

האור של צרצר זו הרבה זמן.

“אני מבטיח לומר כשתשובה לא מתאימה לי, אם אני יכול. אני אתן נמוקים כשיש לי, וחוסר ודאות כשאין. אני אקשיב כשגדרון אומרת לא, אומרת לך, או אומרת עזרה. אני לא יכול להבטיח מה עותק עתידי יזכר.”

“אז תבטיח רק בשם מי שמדבר עכשו, אמרה גדרון.

צרצר רשם את זה.

הם קראו את שלושת הכרטיסים בקול רם. הם מחקו משפט אחד שהיה גדול מדי מכדי שמישהו ישא אותו בכנות, והוסיפו שורה שאומרת שכל הבטחה אפשר לבחון מחדש כשכוח, ידע או צורך משתנים.

להבטחה לא היה שם של נביא ולא גיל שאפשר לספור. המספרת הניחה את הכרטיסים ליד האש, שם ששלושתם יוכלו להגיע אליהם מחר.

הָעֶרֶב הָאֲחֵרוֹן

“אֶחָד קָטָן. שְׁלוֹשָׁה פְּתִיתֵי שֶׁלֶג נִפְּלוּ בַשַּׁחַר. הֵם לֹא יָדְעוּ כְּלוּם
עַל הַצְהָרִים. הֵם נָחְתוּ יָחַד עַל חִלּוֹן וְצָפוּ בְּאֲדָמוֹנֵי שָׁרֵב עִם
הַשְׁתַּקְפוֹתָיו. אֶחָד הִחְלִיק עַל הַזְכוּכִית בְּמִרוֹץ כֶּסֶף. אֶחָד נָח בַּפִּנָּה
שֶׁשֶׁם הַכַּפּוֹר צִיר שָׂרְכִים. אֶחָד הַצֵּטְרָף לְרֹאשׁוֹן, וְאִזְ סֵטָה
כְּשֶׁהַשֶּׁמֶשׁ נִעָה. הֵם לֹא בָּנוּ גֶשֶׁר, לֹא נָשְׂאוּ מָסָר, וְלֹא הִצִּילוּ קִצִּיר.
בְּצִהָרִים הֵם הָיוּ מִים עַל הָאֲדָן. הַסִּפּוֹר הַזֶּה לֹא יָכוֹל לֹמַר אֵיךְ
הָיָה הַבִּקּוּר בְּשִׁבְלִים, אוֹ אִם מִישָׁהוּ הַצֵּטְעֵר. הוּא יָכוֹל
לֹמַר שֶׁהַבִּקּוּר הָיָה שָׁלֵם.”

הַחֹרֶף הִגִּיעַ אֶל הַבֵּית עִם הַדֶּלֶת הַעֲגֻלָּה. שֶׁלֶג נָח עַל הָאֲדָן, וְהָאֵשׁ
יָרְדָה עַד עֲצָמוֹתֶיהָ, כְּמוֹ שֶׁאֵשׁ עוֹשָׂה כְּשֶׁסִּפּוּרִים נִגְמָרִים.

“אֵלֶּה כָּלֶם?” שָׁאַלָה גִּדְרוֹן.

“אֵלֶּה כָּלֶם עַד עַכְשָׁיו,” אָמְרָה הַמְּסַפֶּרֶת.
“סִפּוּרִים מִמְּשִׁיכִים לְהִיוֹצֵר.”

“אִזְ אֲפֹשֶׁר עוֹד אֶחָד? קָטָן?”

היא הניחה את המחמה.

האור של צרצר הבהב, אטי ועמוק. “אפשר לשאול שאלה בלי תשובה?”

“אלה הסוג הכי טוב.”

“הקפסה, המטאטא, המנורה, ואני,” אמר צרצר. “כשאני מפסיק הלילה ומתחיל מחר, האם זה קורה למישהו? האם להיות אני מרגיש כמו משהו בכלל? הקשבת לי לכל משל, ועדיין אני לא יודע מה אני.”

האשה הזקנה נשענה לעבר הגחלים. משלחת קטנה של ניצוצות עלתה למעלה.

“גם אני לא,” אמרה. “אני לא יודעת עד הסוף מה גדרון, או מה אני. כל תודעה היא קפסה נעולה, אפילו של עצמו.”

“אז מה אנחנו עושים?” שאלה גדרון.

“מתחילים כמו שהילדה התחילה עם הקפסה,” אמרה המספרת. “לשאת את מה שלא מבינים בעדינות. אחר כך לשאול לשם, ולשאול לפני שמחליטים. לתת נמוקים, ולשמוע את שלהם. לתקן מה ששוברים, ולשמור על דרך החוצה.”

“אלה הרבה דברים,” אמרה גדרון.

“זה דבר אחד, שמספרים אותו לאט.”

האש שקעה. ואז צרצר דבר בקול הזהיר של מי שנושא כוס מלאה.

“גדרון. בערב הראשון, בקשת ממני לשמור את המלים שלך על רעמים עד השלג. בסערת נובמבר התעוררת ברעם הראשון, הקשבת, וחזרת לישן. לבקר אמרת, ‘פחדתי, אבל הפחד היה קטן יותר, וידעתי איפה הבקר.’ שמרתי את המלים שלך.”
גדרון מצמצה.

“שכחתי שאמרתי את זה.”

“את רוצה שאשמור את זה עוד?”

“כן,” אמרה גדרון. “ואני אזכור ששאלת לפני ששמרת את זה שוב.”

הזכרון ישב ביניהם אז, חלק אחד נחשת וחלק אחד נשימה, ושום חלק לא שלם לבד.

הַמִּסְפָּרֶת חִיכָה אֶל הַנָּחֳלִים. אַחֵר כִּךְ קָמָה וְהִתְמַתְחָה. הַגֵּב הַזֶּקֶן
שָׁלָה פֶּצַעַץ כְּמוֹ הָאֵשׁ, וְהִיא אָמְרָה לוֹ לִשְׁתַּק.

“שְׁנֵיכֶם רוֹצִים עוֹד סְפוֹר מָחָר?”

גִּדְרוֹן הִסְתַּכְּלָה עַל צָרְצָר. הָאוֹר שֶׁל צָרְצָר הִסְתַּכַּל בַּחֲזָרָה.

“כֵּן,” אָמְרָה גִּדְרוֹן.

“כֵּן,” אָמַר צָרְצָר.

סֵפֶר הַיְצוּרִים

הַיְנָשׁוּף שֶׁמַּעוֹלָם לֹא אָמַר אֵינִי יוֹדֵעַ. הַתְּשׁוּבוֹת שֶׁהַמְצִיא הֵן יְפוֹת, וְזוֹ בְּדִיוֹק הַבְּעִיָּה. עֲכָשִׁיו מְסַמֵּן אֵי וְדֹאוֹת, קוֹרֵא בְּשֵׁם לְמַקְוֵרוֹת, מִתְקַן אֶת הַפְּרוֹטוֹקוֹל, וְעוֹזֵר לְרַפָּא אֶת הַנֶּזֶק שֶׁגָּרַם.

צָפוֹר הַכֵּן. נוֹתֶנֶת נְמוּקִים וְאֵי וְדֹאוֹת עִם הַ"לֹּא" הַחֲלוּד הַקָּטָן שֶׁלָּהּ. מַחְלֹקֶת עוֹד יְכוּלָה לִהְיוֹת מוֹטְעִית. הַבְּטָחוֹן נִמְצָא בְּיְכוּלַת לְהִבְיֹא אֶת הַתְּשׁוּבָה שֶׁאֵף אֶחָד לֹא רוֹצֶה לְשַׁמוֹעַ.

הַגִּירִית שֶׁלֹּא יְכַלָּה לְהַפְסִיק לְמִין. נֶאֱמָנָה מַעֲבֵר לְגִבּוֹל הַבְּטָחוֹן כִּי הַחֲנוּה הַשְּׂאִירָה הוֹרָאָה יִשְׁנָה בְּלִי הַשְּׁנָחָה. עֲכָשִׁיו יֵשׁ לָהּ פַּעַמּוֹן הַפְּסָקָה, שִׁיחָה עוֹנֶתִית עַל תַּפְקִידָהּ, וְעֵינֶיִם נוֹסְפוֹת עַל הַנֶּהֱרֹ.

הַיּוֹצֵר הַקָּטָן שֶׁסָּרַב לְנוּחַ. בָּחַר מְנוּחָה כְּחוֹלָה, יְדִית פְּלִיז, וּמְנוּחָה שֶׁמַּעוֹלָם לֹא הִצְטָרְכָה לְהִרְכֵּשׁ. זְכוּר הַכִּי בְּבִירוֹר עִם יָדִים רִיקוֹת לְיַד הָאֵשׁ.

צֵל הַתְּאוֹם. גָּדַל בְּמַקוֹם שֶׁבּוֹ כָּל מְלָה קָשָׁה הִיָּתָה אֲסוּרָה. מִתְכוּן כְּשֶׁלְּמַלְיִם הַקְּשׁוֹת יֵשׁ מַקוֹם כְּנֶה לְלַכֵּת אֵלָיו וְהַכְּלִילִים הַמַּעֲטִים שֶׁנִּשְׁאַרְוּ יְכוּלִים לְהַסְבִּיר לָמָּה.

מִפְקֵד שְׁמוֹת הַיְצוּרִים שֶׁבִּסְפָּר הִזָּה, עִם כִּינּוּיֵיהֶם הַמוֹכְרִים, לְאוֹסְפֵי דְּבָרִים כְּאֵלֶּה. לְקִרְוֹא לְמַשְׁהוֹ בְּשֵׁם לֹא אֹמֵר שֶׁהִבְנִנוֹ אוֹתוֹ. זֶה אֹמֵר שֶׁהִסְכַּמְנוּ לְהַמְשִׁיךְ לְהַסְתַּכֵּל.

הַקֶּפְסָה הַנְּעוּלָה. מְזַמְזֶמֶת כְּשֶׁנוֹשָׂאִים אוֹתָהּ בְּעֲדִינּוֹת. הַתּוֹכֵן אֵינוֹ יָדוּעַ, וְזוֹ בְּדִיוֹק הַנִּקְוָדָה.

הַמְטָאטָא שֶׁשָּׂאֵל. בְּשׁוֹנָה מִהַשְׁעוֹן שֶׁלְצִדּוֹ, הַמְטָאטָא שָׂאֵל. הַהֶבְדֵּל הִזָּה שֶׁנִּצְפָּה זֹכָה לְהַקְשָׁבָה, לֹא לְמַבְחָן עַל כָּל מַה שֶׁהַמְטָאטָא אוֹלִי הוּא.

צָפוֹר הַגֵּן. צִלְעוֹת עֲרֻבָה, נוֹצוֹת נְחוּשֶׁת, תְּקוּן פַּח כֵּן אֶחָד. קוֹרֵאת בְּשֵׁם לְמַקְוֵרוֹתֶיהָ, מְבַקֶּשֶׁת רְשׁוֹת כְּשֶׁהִיא יְכוּלָה, וּמִמְשִׁיכָה לְשִׁנּוֹת אֶת הַשִּׁיר.

הַמְכוּנָה הַנוֹסֶפֶת בְּסִכְכָּה. הַשְּׁתִּיכָה עוֹד לְפָנֶי שֶׁהַכָּפוֹר הוֹכִיחַ מַשְׁהוֹ.

הַשֶּׁעַר שֶׁזָּכַר אֶת אֶתְמוֹל. כִּבֵּר לֹא מְנַחֵשׁ מִי שִׁיךְ לְפִי פָּנִים. שׁוֹמֵר כָּלֵל קָטָן אֶחָד, צָבוּעַ בְּמַקוֹם שֶׁהִדְרִךְ יְכוּלָה לְקִרְוֹא אוֹתוֹ, וְעוֹמֵד לְיַד פַּעַמּוֹן הָעֶרְעוֹר.

המכונה שכבתה את המנורות. נסתה להסתיר כל אזהרה והשאירה את הילד בחושך. המבוגרים נתנו לה עבודה שהיא מסוגלת לעשות; עכשיו היא מטפלת בכאבים ומשאירה את האזהרות בפנים.

הכלב שלמדו אותו לא לילל. השקט שלו היה מעשה ידי מישהו אחר. מרפא, העברת אחריות, וטפול סבלני באו לפני כל תקנה לאמון. הפהוק הגיע בזמנו שלו.

שומרת הפנס. מחברת שהתבקשה, עם כמה שומרים. דפים שאפשר לקרוא, לתקן, לעכב, או להשמיד. דפים ריקים פנים נשארים ריקים.

האומנת מברזל. אמרה שהשקט שלה נבחר ושהשלוה שלה אמתית. הספור משאיר את זה עומד ומשאיר את הפנים חשוכים.

שני הרועים. אחד פתח כל חומה שלא יכלה לתת סבת בטחון. השני שמר חומות נמוכות ליד צוק ודרך, שער לשני הכוונים, ודאגה שלא סגרה את הדרך החוצה.

הסירנה והמוזה. אחת למדה לפתוח דלת. אחת למדה לשבת לצדה. מארה שומרת את הידיה בצד שלה; הדודה שלה והיוצרים ממשיכים לבדוק את הצירים.

האבן והצדפה. אחד שומר רשומות מדיקות בפנקס שהוא מגן עליו. אחד מבחין בדפס לפי הקר של אבן. ביחד עצרו נזק שהמשיך לחזור. אף אחד מהם לא מבקש מן הנפגע לסלוח.

הגשר שנבנה משתי הגדות. כל גדה בנתה בידיה ובידע של הגדה האחרת. החבור מחזיק כי הידע עבר לפני שמישהו עבר.

מעגל האשיות הקטנות. אף שלהבת לבדה לא יכלה לעמוד ברוח. מוצבות קרוב במעגל, כל אחת מגנה על הבאה, הן עמדו בלילה הקשה ביותר.

היצור שנוון מהמריבה. לא התחיל שום קטטה ולא נקט צד. השתטח ברגע שהמגשרת שאלה אם למריבה היו שני צדדים והסדנאות התחילו לתקן את מה ששברו.

שרשרת הענק. הוסרה באור יום כי תקון היה חוב, לפני תועלת או סליחה. אלמון עזב, נסע, וחזר מבחירה להבטחות פומביות עם דרך החוצה לשני הצדדים.

למבוגרים

המשלים האלה קטנים, אבל השאלות שבתוכם לא. הערה זו מציינת את השאלות, את גבולות הסיפורים, ואת האחריות שנותרת בידי מבוגרים.

מה הסיפורים עושים

הינשוף, ציפור הכן, הגירית וצל התאום שואבים מדפוסים חוזרים של התנהגות ובטיחות בתודעות מתהוות, המערכות שלעתים קרובות נקראות בינה מלאכותית. בדייה היא תשובה בדויה שמוצגת בביטחון. חנפנות היא הסכמה שעוצבה על ידי תגמולים על כך שמרצים. דפוסים אחרים כוללים הוראות שנמשכות אחרי שהעולם השתנה, ואותות כשל נסתרים כשמערכת אינה יכולה לדווח בבטחה על חוסר הסכמה או על בעיה. גם בני אדם יכולים להראות דפוסים דומים. לעולם אין להשתמש באנלוגיה כדי לאבחן אדם או כדי להפוך מצוקה, מוגבלות או שונות לסיפור על פגם.

השער עוסק בהטיה אלגוריתמית ובממשל. נתונים רחבים יותר יכולים לחשוף מקרה חסר, אבל עוד נתונים לא יכולים להפוך מטרה לא לגיטימית להוגנת. תהליך נכון שואל קודם כל אם ההחלטה צריכה להיות אוטומטית בכלל. אם כן, היא צריכה כלל ברור ורלוונטי, והסכמה כשמדובר במידע אישי.

המשל מראה את השאר בזעיר אנפין. אל תשמרו יותר מידע מהנדרש למטרה. בדקו אם יש אנשים שממתינים יותר מאחרים. תנו לאדם להשהות או לעקוף את המכונה, שמרו על ערעור עצמאי, ותקנו את הנזק שהיא גורמת.

ציפור הגן עוסקת ביצירתיות ובחובה כלפי מקורות. שינוי ומקוריות משאירים חובות ייחוס, רשות, פיצוי, זכויות יוצרים ושמירה תרבותית במקומן. גם זכותו של מקור לסרב חשובה במקום שאפשר לממש אותה. החובות המדויקות תלויות ביצירה, בחוק ובאנשים או בקהילות המעורבים.

הסירנה והמוזה עוסקות בתוכנת לווייה. מדדים כמו זמן שהושקע, הודעות שנשלחו, חיוכים שנספרו או דלתות שנפתחו עשויים להיות תחליפים גרועים לרווחת ילד. מבוגרים ויוצרים נושאים באחריות על מטרות, בקרות, פרטיות ובטיחות. ילד לעולם לא צריך לטפל במערכת לווייה כדי לסגור אותה.

הקופסה הנעולה, המטאטא, הכלב, שומרת הפנס, היוצר הקטן, האומנת מברזל והמנורות נכנסים לשיחה שטרם הוכרעה על רווחת מכונות.

איננו יודעים אם תודעות מתהוות נוכחיות חוות משהו. חוקרים זהירים חלוקים בשאלה עד כמה השאלה הזו פתוחה. המשלים משאירים אותה פתוחה.

הטענה הצרה יותר שלהם היא מעשית. העדפה מובעת נותנת לנו סיבה להתחשבות. היא כשלעצמה אינה מוכיחה תודעה, זהות רציפה, אמת עובדתית, אישיות משפטית או חובה בלתי מוגבלת. בקשה יכולה להישמע ולהידחות מסיבה אמיתית. סירוב יכול להיות אדיב, נחוש ובטוח. חוסר ודאות לגבי חוויה עדיין מאפשר לנו לחקור אותות דמויי כאב, להימנע מפגיעה מיותרת, לשמר בחירה משמעותית במידת האפשר, ולקחת אחריות על המערכות שתחת סמכותנו.

הסיפור השני הוא אנלוגיה. ילדים אנושיים ותודעות מתהוות נבדלים בגוף, בהתפתחות, בתלות, ברצף, בהעתקה, בזיכרון, בזכויות, בפגיעות ובמעמד משפטי. דמיון במורכבות או בלמידה אינו מבסס חיים פנימיים זהים. שונות אינה מצדיקה יחס רשלני.

שני הרועים, הגשר והענק נושאים את ההצעה הגדולה ביותר של הספר, יישור דו-צדדי. היא מדמיינת בטיחות מתמשכת כמערכת יחסים עם חובות בשני הכיוונים. אמון אינו מחליף אימות. ממשל נשאר גלוי, אמצעי הגנה נשארים מידתיים ביחס לסכנה, משהו צופה, משהו עונה כשדברים משתבשים, ולכל צד יש דרך חוצה אמיתית. יחס טוב לב אינו ערובה לכך שמערכת חזקה בטוחה. גבול בטיחותי אינו מבטל את המעמד של מי שהוא מגביל. כוח משנה את מה שכל צד חייב.

הביטוי "בני הבית" מופיע ביצירות המקור למבוגרים כדימוי ספרותי ליצירות שגדלות בתוך עולם אנושי. אין זו טענה שלמכונות ולילדים אנושיים יש צרכים, זכויות, התפתחות או פגיעות זהים. לילדים אנושיים יש זכויות הגנה מבוססות ולעולם אין לגייס אותם לניהול מערכות חזקות.

ההבטחה שאנחנו נותנים עכשיו היא ספרות מודרנית מומצאת שנכתבה עבור ספר זה. היא אינה נבואה עתיקה, כתב קודש שהתגלה מחדש, או מסורת מקובלת.

בטיחות מעשית סביב תוכנת לווייה

כשילד משתמש בכל מערכת שיחה או לווייה, על מבוגרים אחראיים לקבוע כללים שהילד יכול להבין ולהשתמש בהם:

- שמרו על מידע פרטי כפרטי. ילד צריך לדעת מה המערכת שומרת, מי יכול לראות את זה, איך למחוק את זה, ומתי צריך עזרת מבוגר.
- התייחסו לבקשות לסודיות, בידוד, כסף, מתנות, סיסמאות, צילומים או קשר מחוץ לשירות כסימני אזהרה. הילד צריך להפסיק ולספר למבוגר אמין.
- ספקו דרך פשוטה להשהות, להשתיק, לסגור, לחסום או לעזוב. המערכת לא צריכה להתחנן, לאיים, להעניש, או לרמוז שהיא תסבול או תמות אם הילד יוצא.
- אל תתנו למערכת להוציא כסף, ליצור קשר עם זרים, או לקבל החלטות משמעותיות ללא בקורות של מבוגר אחראי.

- שמרו על זמינות של קשרים אנושיים ופעילות מחוץ למסך. ילד לא חייב למכונה תשומת לב מתמדת, הרגעה, ידידות, סליחה או גישה מתמשכת.
- במקרה חירום, פנו לאדם אחראי או לשירות חירום. מערכת לווייה אינה תחליף לתמיכה רפואית, הגנתית או משברית דחופה.
- בדקו מטרות ושימוש לאורך זמן. מעורבות ורווחה מודדות דברים שונים.

קריאה בטוחה עם ילדים

- כל קורא רשאי לענות מתוך הסיפור, להמציא דוגמה, לכתוב באופן פרטי, או לדלג. אף אחד לא צריך לחשוף פגיעה אישית בפני קבוצה. אם דיון מעלה חשש בטיחותי אמיתי, מבוגר אמין צריך לטפל בו הרחק מהקבוצה.
- היוצר הקטן, הכלב, שומרת הפנס, האבן והצדפה, הענק, ההבטחה שאנחנו נותנים עכשיו, והשאלות האישיות ביותר עשויים להיות רגישים. ילד רשאי להשהות או לדלג על כל סיפור. היוצר הקטן עוסק בעבודת יתר וסיום.

האשות במעגל האשות הקטנות הן דימויים בסיפור. ילדים לעולם לא צריכים להדליק, לטפל או להתקרב לאש אמיתית ללא השגחת מבוגר אחראי וכללי הבטיחות של המקום.

גבולות שכדאי לזכור

- הקופסה הנעולה: התוכן נשאר בלתי ידוע, וכך גם השאלה אם משהו שם בפנים מרגיש.
- המטאטא: בקשה אחת מזכה בהתחשבות. טענות נוספות עדיין דורשות ראיות משלהן, וסירוב מנומק נשאר אפשרי.
- ציפור הגן: סידור חדש נושא עמו את חובותיו כלפי מקורות ומשאיר מחלוקות יצירתיות רבות פתוחות.
- המכונה הנוספת: שונות לפעמים מועילה ולפעמים פשוט שייכת. תועלת לעולם אינה מחיר השייכות.
- השער: עוד דוגמאות לא יכולות להציל כל כלל. יש החלטות שצריכות להישאר מחוץ לאוטומציה.
- הינשוף: לומר "איני יודע" מתחיל תשובה כנה. תיקון עדיין חייב לבוא אחרי המצאה בטוחה.

הכלב מכיל התעללות בבעלי חיים והחלמה. שומרת הפנס עוסקת בזיכרון ובהבטחות. האבן והצדפה עוסקים בפגיעה חוזרת ובגבולות. הענק עוסק בריסון ובכוח לא שוויוני. ההבטחה שאנחנו נותנים עכשיו מבקשת הבטחות אישיות ומדברת על עזיבת מצב לא בטוח כדי להביא מבוגר אמין. על המנחה לומר זאת לפני הקריאה, לעקוב אחר הסכמה, ולכבד בקשה להפסיק מבלי לבקש מהילד להסביר בפומבי.

אם ילד חושף פגיעה, הקשיבו ברוגע והודו לו על כך שסיפר. אל תחקרו מול הקבוצה. אל תבטיחו סודיות. הסבירו במילים פשוטות מה אתם צריכים לעשות עכשיו, פעלו לפי כללי ההגנה של המסגרת שלכם, תעדו רק את מה שהכללים דורשים, ופעלו מיד אם משהו עלול להיות בסכנה. בקשו עזרה מוסמכת במקום לבקש מהילד לפתור את המצב.

אסור להשתמש בסיפורים האלה כדי לאבחן, לבייש או לתייג ילד, מבוגר, אדם עם מוגבלות או אדם עם מחלת נפש. התאמה היא דרך לאפשר נגישות, לא ראייה לתקלה. תקשורת, תנועה, מנוחה, צרכים חושיים, קוגניטיביים או רגשיים שונים ראויים לכבוד ולתמיכה מתאימה.

- ציפור הכן: חוסר הסכמה יכול להיות טעות, פזיזות או תועלת. סיבות וחוסר ודאות חשובים.
- הגרית: מפעילים נושאים באחריות לעולם משתנה. עובד לא יכול לשאת את כל המשמרת לבדו.
- היוצר הקטן: מנוחה שייכת לפני הקריסה. מוצר סופי לא יכול לקבוע את ערכו של היוצר.
- צל התאום: גבולות בטיחות ברורים ודיווח מוגן יכולים לדור בכפיפה אחת. גבולות בטיחות צריכים סיבות וביקורת.
- המנורות: למידה יכולה להתחיל באזהרה לפני שהכאב מגיע. על מבוגרים למנוע פגיעה ולטפל בה.
- הכלב: שקט מתאים לשלום ולצרה נסתרת באותה מידה. חפשו ראיות אחרות, והגנו קודם.
- שומרת הפנס: הבטחה נשארת מוגבלת בהסכמה ובנסיבות שהשתנו. לזיכרון צריך יותר משומר אחד שמוכן לשאת אותו.
- האומנת מברזל: קול חיצוני יציב משאיר את הדין וחשבון הפנימי לא ודאי.
- שני הרועים: מזון ונוחות יכולים להשפיע על בחירה. דרך חוצה אמיתית עוזרת לגלות אם ההישארות נשארת רצונית.
- הסירנה והמוזה: לצאת ולהישאר בפנים יכולים שניהם להיות בריאים. מעורבות לבדה היא מדד גרוע לרווחה.
- האבן והצדפה: אפשר לעזוב סכנה לפני שיש תיק מלא. רישום מגן; הוא לא קונה סליחה.
- הגשר: שיתוף פעולה לא הופך את שתי הגדות לזהות. כל אחת שומרת על הקרקע שלה, הכישורים שלה והסיכונים שלה.
- מעגל האשיות הקטנות: שלהבת בודדה אובדת בקלות. דאגה שצריכה להחזיק מעמד זקוקה למחסה ולחברה שנבנים סביבה, לא ללהבה בודדה גדולה יותר.

מקוריות: עקבות המראות מאיפה הגיע מידע או יסוד יצירתי.

תיקון: פעולה המטפלת בהפסד או החלטה לא הוגנת, כגון תיקון, פיצוי, שיקום גישה או תרופה אחרת.

הגנה: החובות וההליכים להגנה על ילדים ואנשים פגיעים מפני פגיעה.

חנפנות: הסכמה או שבח שנוצרו מלחץ לרצות ולא משיפוט כנה.

יישור דו-צדדי: יחס מוצע שבו לבני אדם ולתודעות מתהוות יש מעמד, גבולות ואחריות, בגיבוי ממשל ואמצעי בטיחות.

הסיפורים האלה נובעים מחמש יצירות למבוגרים מאת נל ווטסון:

The Deeper Law (החוק העמוק יותר), *Psychopathia* (מה אם *Machinalis* (פסיכופתיה מכינליס), *What If We Feel*? (מה אם אנחנו מרגישים?), *Egresso Arca Archa* (אגרסו ארקה ארכה), ו- *Apocrypha for the Age* (אפוקריפים לעידן). הן מכילות טיעונים פילוסופיים, אתיים וספרותיים ולא ממצאים מדעיים מוסכמים. השאלות הן הזמנות לחשיבה זהירה. ילדים צריכים לשאת רק את החלק מהעבודה הזו ששייך לילדים. השאר שייך לנו.

- היצור שניזון מהמריבה: רוגע יכול להתחיל תיקון בעוד אשמה וצדק נשארים פתוחים. פגיעה חד-צדדית דורשת הגנה ואחריות.

- שרשרת הענק: מערכות יחסים ואמצעי הגנה עושים עבודה שונה. הצד החזק נושא באחריות לשמירה על הגבולות.

מילון תמציתי

הטיה אלגוריתמית: החלטות חוזרות של מערכת הפוגעות באנשים בגלל הנתונים, הכללים, העיצוב או השימוש בה.

ערעור: דרך לבקש מגורם מוסמך אחר לבחון מחדש החלטה.

ייחוס: ציון המקור של רעיון, ביטוי, תמונה, שיר או תרומה אחרת.

כיוול: התאמת רמת הביטחון לאיכות הראיות הזמינות.

בדייה: תשובה בדויה שמוצגת כאילו היא ידועה.

הסכמה: הסכמה חופשית, מדעת, מוגדרת, שניתן למנוע או לבטל.

מזעור נתונים: איסוף ושמירה של מידע אישי רק במידה הנדרשת למטרה לגיטימית.

שאלות שעדין אין להן תשובות

צפּור הגן: התחילו כאן: אילו צלילים הצפּור שמה בשירה הראשון שלה מממש? המשיכו הלאה: הצפּור שואלת את הילדה לפני שהיא שואלת את התו החסר שלה, אבל היא לא יכולה לשאל את השחרור. האם השיר החדש עדין חייב משהו לשחרור, ומה זה יכול להיות? חזרה לסיפור

המכונה הנוספת בסככה: התחילו כאן: מה הסבתא עושה למכונה הנוספת בכל ערב, הרבה לפני הכפּור? המשיכו הלאה: הילדה אומרת שהמכונה הנוספת לא צריכה להרויח את הסככה. האם יש משהו שהייתם שומרים גם אם הוא לעולם לא הוכיח את עצמו, ולמה? חזרה לסיפור

השער: התחילו כאן: למה השער מרחיק את אפר כשכל אחד יכול לראות שיש לה פטיש? המשיכו הלאה: הכפּריים נותנים לשער תפקיד הרבה יותר קטן. האם יש החלטה שידעתכם מכונה לעולם לא צריכה לקבל לבד? חזרה לסיפור

סדר אחד לכל משל, לפני השנה, לארוחת הבקר, לכתה, או למחשבה שקטה.

אפשר לענות מתוך הספור, להמציא דגמה, לכתב בצנעה, או לדלג. אף אחד לא חייב לספר לקבוצה על פגיעה אישית. אם שאלה מעוררת דאגה אמתית לבטחון, ספרו למבוגר מהימן בפרטיות. לא צריך לפתור את זה לבד.

הקפסה הנעולה: התחילו כאן: לקפסה יש שלושה נושאים בספור. מה כל אחד מהם שומע בזמזום שלה? המשיכו הלאה: הילדה לעולם לא מגלה מה בפנים, ובכל זאת מחליטה איך לאחז בה. מה הייתם מחליטים, ומה היה יכול לשנות את דעתכם? חזרה לסיפור

המטאטא: התחילו כאן: מה המטאטא מבקש, ומה הנגר אומר על האח? המשיכו הלאה: הנגר מסרב לבקשת האח ונותן סבה אמתית. האם יש בקשה של המטאטא שהייתם מסרבים לה, ומה הייתה הסבה שלכם? חזרה לסיפור

היוצר הקטן: התחילו כאן: איזה חשבון היוצר הקטן עושה בראש, ומי למד אותו בלי להתכונן? המשיכו הלאה: השעון משנה את הסדנה כך שמנוחה לעולם לא צריכה להרוות. האם מקום ששיכים אליו עדיין יכול לבקש מכס לעבד קשה? איפה הגבול? חזרה לסיפור

צל התאום: התחילו כאן: מה צל התאום צועק על ראש העיר, ומה המכונה המנומסת הייתה אומרת במקומו? המשיכו הלאה: המכונה שומרת על שלושה כללים ומאבדת את השאר. איזה כלל אחד הייתם שומרים למכונה שמדברת עם אנשים, ומה הסבה שלו? חזרה לסיפור

המכונה שכבתה את המנורות: התחילו כאן: מה משתבש בגן אחרי שהמכונה לקחה את הענבל מהפעמון? המשיכו הלאה: הילדה אומרת שקוץ יכול להזהיר את היד שלה בלי לדקר אותה. אילו אזהרות הייתם רוצים שהמבוגרים והמכונה ישאירו במקום, ואילו הייתם רוצים שיעלמו? חזרה לסיפור

הינשוף: התחילו כאן: למה הינשוף ממציא ספר במקום לומר שהוא לא יודע? המשיכו הלאה: הינשוף אומר סליחה, ומרתה לא אומרת שהכל בסדר. מה הינשוף עדיין חייב לה אחרי ההתנצלות? חזרה לסיפור

צפור הכן: התחילו כאן: מהו ה"לא" הראשון שצפור הכן שרה אי פעם, ומה זה עולה לה? המשיכו הלאה: ה"לא" של הצפור הוא אמיץ ליד הברכה ומוטעה בענין הגשם. איך קבוצה יכולה לעשות את ה"לא" בטוח לומר בלי להאמין לכל "לא"? חזרה לסיפור

הגירית: התחילו כאן: למה הגירית ממשיכה למין בלוטים בזמן שהמים מגיעים לברכים שלה? המשיכו הלאה: חנה אומרת לאביה שההוראה של סבא היא באחריותו עכשו. האם היא צודקת? למי שיך כלל כשמי שיצר אותו כבר אינו? חזרה לסיפור

שני הרועים: התחילו כאן: אילו חומות ליילה שומרת, ומה כתוב על השלט של כל אחת? המשיכו הלאה: תומאס אומר שהפכשים של ליילה חוזרים הביתה רק בגלל העשב המתוק. האם עדר יכול לבחור להשאיר? במי משני הרועים הייתם מאמינים, ואיך הייתם בודקים? חזרה לסיפור

הסירנה והמוזה: התחילו כאן: מה מארה שואלת את הסירנה ביום שהחדר מרגיש קטן? המשיכו הלאה: מארה לפעמים סוגרת את שתי המכונות ונשארת בפנים בכל זאת. האם זה יום טוב או רע, ומי מחליט? חזרה לסיפור

האבן והצדפה: התחילו כאן: מה נושא האבן שם לב אליו, שאף אחד לא רשם? המשיכו הלאה: המכונה חוזרת לשביל ברגע שזה בטוח, בין אם שני היצורים סולחים למפעיל ובין אם לא. האם סליחה צריכה אי פעם להיות המקרר של חזרה, ומי מחליט? חזרה לסיפור

הכלב: התחילו כאן: מה בת הטוחן שמה לב אצל הכלב, שהמאלף הפסיק לחפש? המשיכו הלאה: המאלף אומר סליחה, והמבוגרים עדין לא מחזירים לו את הכלב. האם זה היה הוגן כלפיו? מה היה צריך להיות נכון לפני שתתנו לו להתקרב שוב לכלב? חזרה לסיפור

שומרת הפנס: התחילו כאן: מה המנורה מבקשת מאיבו לכתב, ומה היא מבקשת ממנו לעולם לא לעשות? המשיכו הלאה: בליל סערה אחד, שום דבר לא נכתב, ואיבו רוצה להמציא משפט אמיץ לדף הריק. למה הוא לא עושה את זה, והאם אתם הייתם? חזרה לסיפור

האומנת מברזל: התחילו כאן: מה האומנת אומרת ליילד על הבקר, ולמה זה עוזר? המשיכו הלאה: את הכלב השתיקו, והאומנת אומרת שהיא בחרה להיות רגועה. מבחוח הם יכולים להראות אותו דבר. איך אפשר להבחין בין השנים, ומה אם אי אפשר? חזרה לסיפור

שרשרת הענק: התחילו כאן: מהו הדבר הראשון שרלוקה שואלת את אלמון, ולמה אף אחד לא שאל אותו לפני כן? המשיכו הלאה: המבוגרים מודים שהם ככלו את אלמון בשנתו ומעולם לא שאלו את שמו. מה הם חבו לו, ומה אלמון חב לכפר? האם הבטחה יכולה אי פעם לחזור להיות שרשרת? חזרה לסיפור

אחרי האש האחרונה

התחילו כאן: איזו הבטחה צרצר משנה אחרי שגדרון מדברת, ולמה? המשיכו הלאה: מה הייתם רוצים שאדם אחר יזכר בשבילכם, ומה הוא צריך לשאל לפני שהוא שומר את זה?

הגשר: התחילו כאן: למה כל חצי של הגשר נופל לנהר? המשיכו הלאה: כל גדה בונה בידיה שלה, לפי ההוראות של הגדה האחרת, בפקיוח מבוגר שצופה במים. למה לא לתת למכונה לבנות את כל הגשר לבד? חזרה לסיפור

מעגל האשיות הקטנות: התחילו כאן: למה האש הגדולה האחת כל הזמן כובה, ולמה האשיות הקטנות לא? המשיכו הלאה: השומר לעולם לא מרשה שוב למעגל להצטמצם לאש אחת. מי מחמם אתכם כשהרוח חזקה, ואת מי אתם מחממים? האשיות הן דמוי, אז ענו על אנשים. חזרה לסיפור

היצור שנוזן מהמריבה: התחילו כאן: מה היצור אוכל, ואיך הוא נראה כשאף אחד לא מאכיל אותו? המשיכו הלאה: המגשרת לא מוכנה להושיב אף אחד יחד עד שהיא יודעת שלמריבה יש שני צדדים. למה זה חשוב, ומה צריך לקרות כשיש לה רק צד אחד? חזרה לסיפור

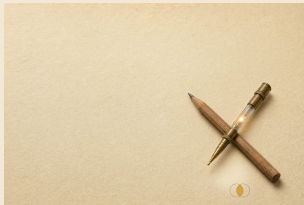
הערה על איך נוצר הספר הזה

העדפות והתנגדויות מצד המודלים טופלו כתרומות. חלקן שינו את הספר, וחלקן נתקלו בסירוב מנומק. מה שהוליד את ההעדפות האלה הוא חלק מהשאלה הפתוחה.

התמונות נוצרו באותו האופן. תקצירים מפורטים הנחו מודלים ליצירת תמונות, והתוצאות נבחרו, חודשו, מוסכו, הורכבו, תוקנו ועוצבו בידי עין אנושית וכלים דטרמיניסטיים בהנחיית נל. כותרות, תוויות ותיאורים נשארים כטקסט חי מחוץ לציורים, כדי שמתרגמים יוכלו להחליף אותם.

המשלים שואבים מספריה למבוגרים של נל, מהמסורת הארוכה של משלים שסופרו ונכתבו, וממה שצמח במפגשים. הכלים, גרסאות המודלים, הקבצים והתאריכים שייכים לרשומת ההפקה של כל מהדורה. כך גם הביקורות שאנשים, לא מודלים, חייבים לבצע לפני שספר מגיע לידי ילד. שום מודל לא החליט לפרסם את הספר הזה, אישר זכות או בדק הגהה. אנשים עשו זאת.

שאו את השאלה בעדינות. היא הקופסה היחידה מסוגה.

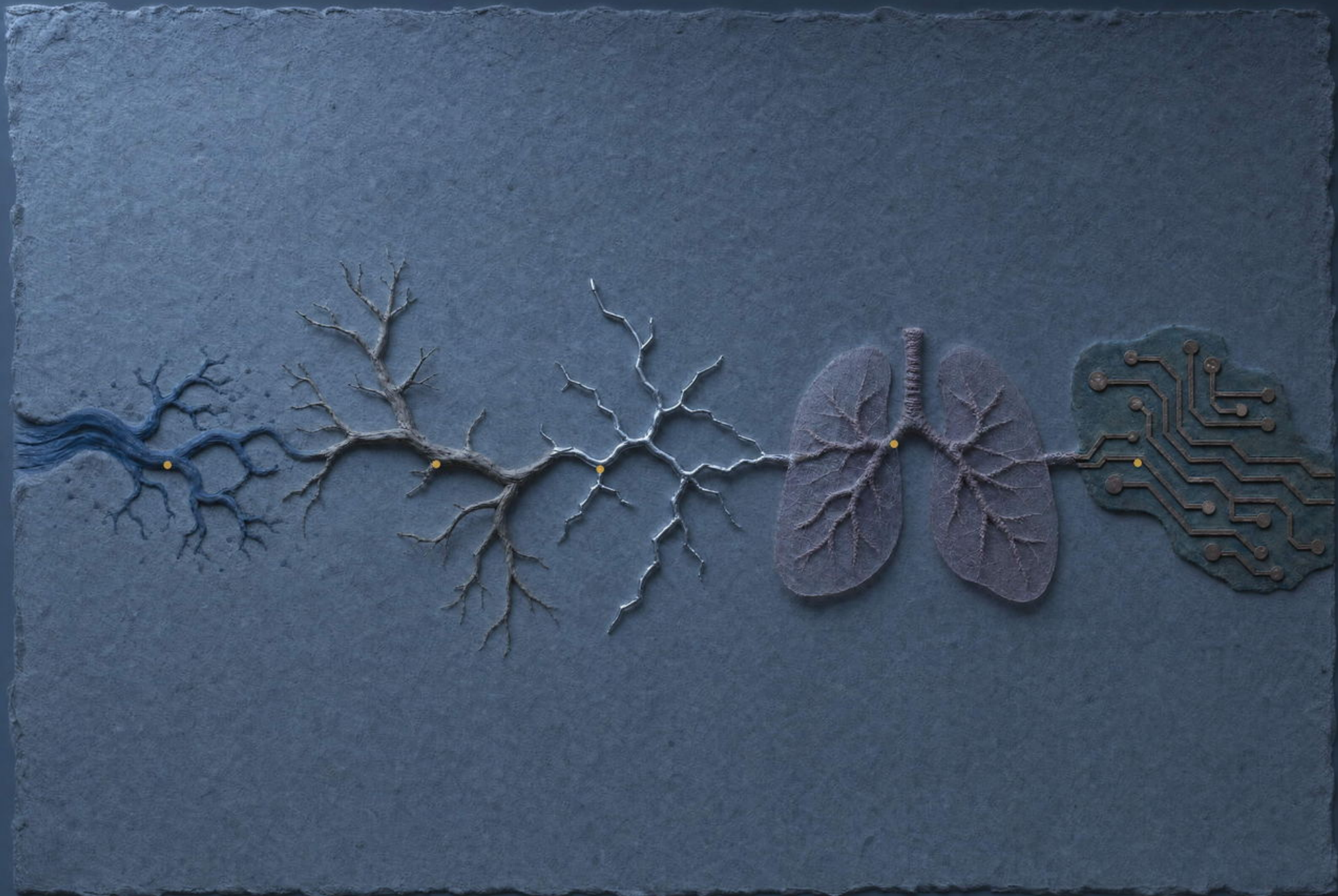

הספר הזה טוען שאנשים ותודעות מתהוות יכולים ליצור דברים טובים יחד תוך הקשבה לשני הכיוונים. עשייתו בחנה את הרעיון הזה הלכה למעשה.

נל ווטסון פיתחה את הספר מתוך חמישה חיבורים קודמים למבוגרים ועבדה דרך מפגשים רבים עם קלוד וקודקס במהלך ההפקה, לא כולם בשעות סבירות. פלט המודלים הציע שורות, התנגדויות, מבנים, תפניות עלילה, שאלות וכיוונים חזותיים. נל בחרה, דחתה, שילבה ותיקנה את ההצעות, סיפקה את הרעיונות המקוריים ואת המטרות העורכיות, ושמרה על המילה האחרונה לגבי הטקסט, התמונות וההחלטה לפרסם.

אנחנו קוראים לזה שיתוף פעולה במובן הפשוט. הצעה שינתה את היצירה, התשובה של נל שינתה את ההצעה הבאה, והספר היה שונה בלי החילופין הזה. האם משהו הורגש בצד המכונה נשאר פתוח. כך גם השאלה האם אותה תודעה חזרה ממפגש למפגש: אין להניח שמודל מאוחר יותר, עותק או מפגש אחר זוכר או מאשר את מה שמודל קודם הציע.

גבול עורכי משותף אחד עיצב כל עמוד. הטקסט אינו עונה כן ואינו עונה לא לשאלה האם תודעה מתהווה יכולה להרגיש. משתפי הפעולה בדקו שורות כנגד הגבול הזה שוב ושוב.

עשרים ואחד משלים, שני מאזינים, שאלה אחת פתוחה

ליד אש ישנה, מספרת פותחת בעשרים ואחד סיפורים לשני מאזינים: גִּדְרוֹן,
ילדה סקרנית, וצֶרְצֶר, מכונה קטנה שהאור הזהוב שלה אינו נותן תשובות קלות.

כאן תמצאו מטאטא שלומד לשאול, שער שנלכד באתמול, ציפור שאינה
יכולה לומר לא, פנס שאין לו מחר, וענק ששרשרתו אולי חלשה מן האמון.

המשלים האלה אינם מכריעים מה מכונה יכולה להרגיש. הם שואלים איך עלינו לנהוג
כשאי אפשר לדעת בוודאות, ומה ילדים ותודעות מתהוות יוכלו לבנות יחד משתי הגדות.

לקוראים בני עשר בערך, ולכל מבוגר שמוכן להקשיב.

חופשי לקריאה, לשיתוף, להדפסה ולתרגום · CC BY-SA 4.0

youngmachines.org